అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2018

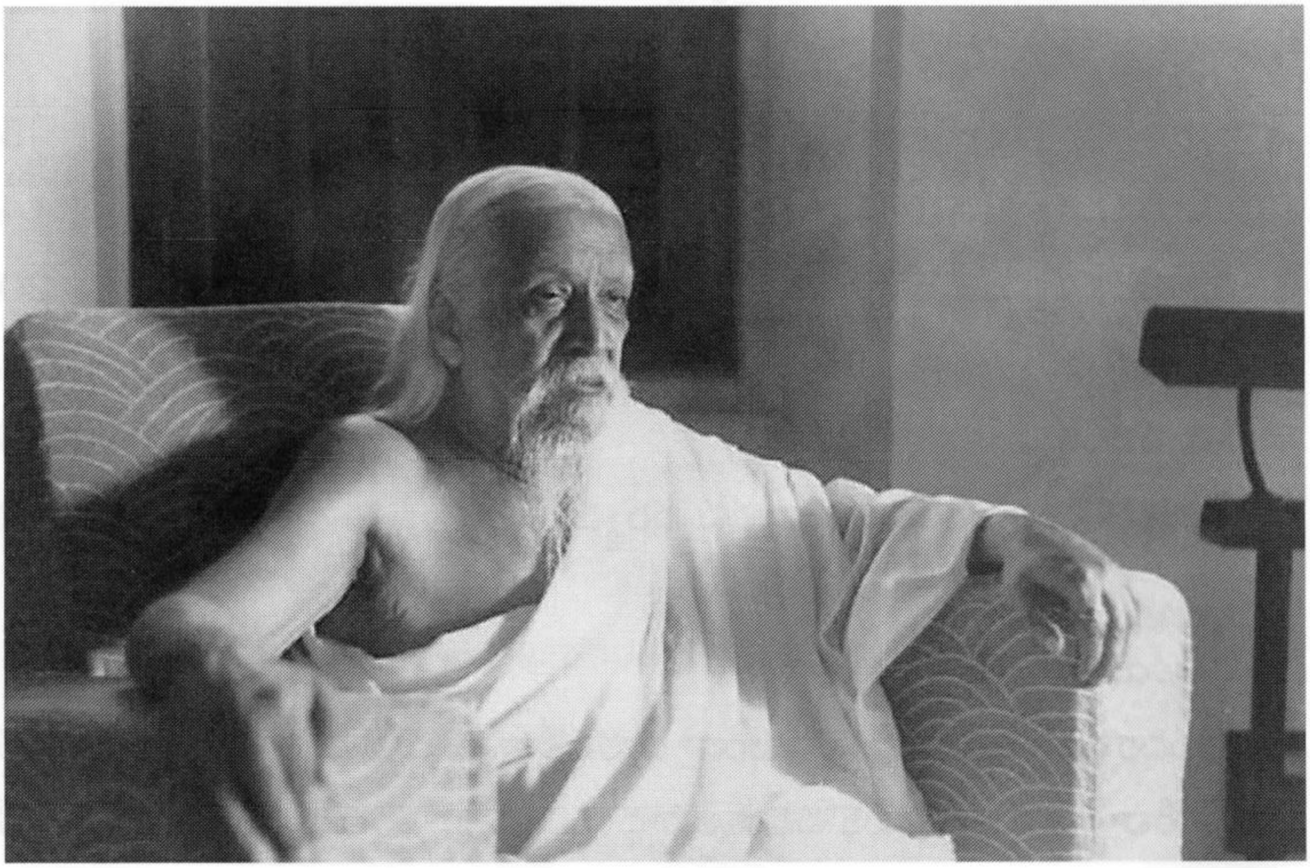

సనాతన ధర్మం

సంపాదకీయం:

సనాతనధర్మాన్ని అర్థం చేసుకొనకుండా భారతదేశాన్ని దాని విస్తృతతర, ప్రగాఢతర భావం రీత్యా అర్థంం చేసుకోవడం అసాధ్యం. ఒక భావంలో, భారతం దానితోనే పుట్టింది. దానితోనే నివసిస్తుంది. దాని సమష్టి అంతరాత్మికతలో, సనాతనధర్మ ఉత్థాన పతనాలతో పాటు, అది కూడా లేస్తుంది, పడుతుంది. ఇంతకీ అసలు సనాతన ధర్మమంటే నిజంగా యేమిటి? వివేకం కలిగించే ఒక గ్రంథం, ఒక సంస్థాపకుడు లేక జీవితాన్ని శాసించే నియమనిబంధనల నిర్దేశించు దానిపై ఆధారపడిన ఒక విశ్వాస వ్యవస్థయా? ఒక అత్యున్నత మహనీయ 'సత్' వైపుకు గల ఒక ఆకాంక్షయా? లేక చాలా మంచి భావించేటట్లు కేవలం ఒక జీవన విధానమా? ఇతర అనేక మతాల లాగా అది కూడా ఒక మతమేనా లేక మానవ నిశిరాత్రులను వెలిగించే ఒక ఆధ్యాత్మికాగ్నియా? ఎవరికి సనాతన ధర్మం, కేవలం చిట్లం గట్టిన మేధోపరమైన జ్ఞానం లేక ఒక విశాల సర్వాన్నీ ఆవహించే పరమ సత్యపు యేక పక్ష దృష్టిగాక, ఒక సజీవ సత్యతయో, ఆ శ్రీఅరవిందులకన్న మన యీ ప్రశ్నలకు ఉత్తమ సమాధానా లెవ్వరివ్వగలరు? సనాతనధర్మమిప్పుడేదైవుండి వుండెనో, దానిని మాత్రమేగాక యిక ముందేమై వుండబోతున్నదో కూడా తెలిపే దర్శనం ఆయనిది. ఎందుకనంటే, కాలం జరిగినకొద్దీ తనను తాను పొరలు విప్పి చూపుకొంటుండే దేనికైనాసరే మించిన ఒక సజీవ, క్రియాశీల పరమసత్యం సనాతనధర్మం. ఇదే ఈ సంచికలోని విషయం, దీనిని శ్రీఅరవిందుల వెలుగు సహాయంతో ఆవిష్కరించుకొందాం.

అనువాదం: కె.వి. రావు (9849929254)

పాశ్చాత్య మేధస్సుకు తెలిసిన యే నిర్వచనాలతోనూ భారతీయ మతాన్ని వర్ణించ నలవి గాదు. దాని సమగ్రతలో అది సమస్త ఆధ్యాత్మిక ఆరాధన, అనుభవాల ఒక స్వేచ్ఛామయ సహనశీల సమన్వయం. దాని అనేక పార్శ్వము లన్నింటి నుండీ యేకైక పరమసత్యాన్ని దేనినీ విడువకుండ, పరిశీలిస్తుంది. తనకు తానది ఒక ప్రత్యేక నామాన్ని యిచ్చుకోలేదు. పరిమితీకరించు యే విశిష్టతకు తనను తాను బద్ధం చేసుకోలేదు. తనలోని శాఖలు, విభాగాలకు ప్రత్యేకత కలిగించే బిరుదుల ననుమతిస్తూ, అది యుగాలనుంచి దేనికోసం అన్వేషిస్తున్నదో ఆ బ్రహ్మం వలెనే అది కూడా తనకు తానుగా నామ, రూప రహితంగా, విశ్వజనీనంగా, అనంతంగా నిలిచిపోయింది. దాని సాంప్రదాయక పవిత్రగ్రంథాలు, ఆరాధనవిధానాలు, చిహ్నాలచేత యితర మతసాంప్రదాయాలకన్నా భిన్నంగా కొట్టొచ్చినట్లు కన్పిస్తుంది. సారతః అది ఒక విశ్వాసమతం కానే కాదు. కాని అదొక విశాల, బహుపార్శ్వ, సదా యేకం చేస్తుండే, సదా పురోగమనాత్మకమై తనను తాను విస్తరింప జేసుకొంటూ వుండే ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతీ వ్యవస్థ.

శ్రీఅరవిందులు

సనాతనధర్మం, హిందూత్వం

హిందూమతమంటే ఏమిటి?

మనం సనాతనం, శాశ్వతం అని పిలిచే మతం అంటే యేమిటి? అది హిందూ మతం, ఎందుచేతనంటే దానిని హిందువులే నిలిపి వుంచుతున్నారు, ఎందుచేతనంటే యీ ద్వీపకల్పంలోనే, సాగరాల, హిమాలయాల యేకాంతతలో అది యెదిగింది, ఎందుచేతనంటే యీ పవిత్ర పురాతన గడ్డలో యుగాల పర్యంతం దానిని పరిరక్షించ వలసిన ఒక బాధ్యతగా ఆర్యజాతి కది అప్పగించబడింది. కాని ఒకే ఒక దేశ యెల్లలకు అది పరిమితం కాలేదు, హద్దులమధ్య బంధించ బడిన ఒక ప్రపంచ భాగానికే, యెల్లకాలం ప్రత్యేక రీతిలో అది చెందదు. మనం హిందూమతం అని పిలిచేది నిజంగానే శాశ్వతమతం, ఎందుచేతనంటే, యితర అన్నింటినీ ఆలింగనం చేసుకొనే విశ్వజనీన మతం అది. ఒక మతం విశ్వజనీనమైనది కాకపోతే, అది శాశ్వతం కాలేదు. ఒక సంకుచిత మతం, ఒక శాఖాపరమైన మతం, మినహాయింపుల మతం, పరిమిత కాలంపాటు పరిమిత కార్యానికై మాత్రమే జీవించగలదు. విజ్ఞానశాస్త్రం ఆవిష్కరణలను ముందుగానే ఆహ్వానిస్తూ వేదాంత విచారణలను కలుపుకుంటూ పదార్థవాదాన్ని జయించిన మతం యిదొక్కటే. మనకు భగవంతుడెంతో సన్నిహితమని మానవజాతికి నచ్చచెప్పగలిగిన మతం, మనిషి భగవంతుని చేరగలగడానికి యెన్ని ఉపాయాలు సాధ్యమో, వాటన్నింటినీ తన పరిధిలో ఆలింగనం చేసుకొనే యేకైక మతం హిందూమతం. భగవంతుడందరిలో వున్నాడు, అన్ని వస్తువులందూ వున్నాడు, ఆయనలోనే మనం చరిస్తున్నాం, మన అస్తిత్వాన్ని కలిగివున్నాం అని సర్వమతాలు యే సత్యాన్నంగీకరించాయో అసత్యంపై ప్రతిక్షణం ఒత్తి చెప్పే యేకైక మతం యిది. ప్రపంచం అంటే యేమిటో ప్రపంచానికి చూపిన, అంటే అది వాసుదేవుని లీలగా చూపిన యేకైక మతం యిది. ఆ లీలలో మన పాత్రను యెంత బాగా దాని సూక్ష్మతమ ధర్మాలలో, దాని మహోదాత్త నియమాలలో యెలా పోషించాలో మనకు చూపించే యేకైక మతం. మృత్యుసత్యతను మననుండి పూర్తిగా తుడిచివేసి, అమృతత్వమంటే యేమిటో తెలిసిన (తెలిపిన) మతం నుండి యే సూక్ష్మ వివరణలో కూడా జీవితాన్ని వేరు చేయని యేకైక మతం యీ హిందూమతం.

CWSA 8:11- 12

రెండు హిందూత్వాలున్నాయి. ఒకటి ఆహారంపై ఆధారపడి, దేహాన్ని శుభ్రం చేయడంద్వారా స్వర్గాన్ని అన్వేషిస్తుంది. రెండవది, భగవంతుడిని ఆహారపాత్ర ద్వారా, సాంఘిక ఆచారం ద్వారా గాకుండా అంతరాత్మలో అన్వేషిస్తుంది. రెండవది కూడా హిందూత్వమే. అది మొదటి దానికంటె చాలా ప్రాచీనమైనది, చాలా కాలం నిలువగలిగేది, అది భీష్ముని, శ్రీకృష్ణుని, శంకర, చైతన్య హిందూత్వం, హిందూ దేశాన్ని దాటి పోయే హిందూత్వం, అది చాలా ప్రాచీన కాలం నాటిది, యెల్లకాలం వుండేది, ఎందుచేతనంటే అది శాశ్వతంగా యుగాల పర్యంతం యెదుగుతూనే వుంటుంది. దాని నినాదం క్రియ కాదు. కర్మ; శాస్త్రం కాదు, జ్ఞానం; ఆచారం కాదు, భక్తి, అయినప్పటికీ, అది క్రియను, శాస్త్రాన్ని ఆచారాన్ని, వాటి కోసమే వాటిని చివరికంటా ఆచరించుకొంటూ పోవాలని గాక, కర్మను, జ్ఞానాన్ని, భక్తిని పరిపూర్ణం చేయడానికి వాటిని అంగీకరిస్తుంది. ఉన్నత జ్ఞానాన్ని అంటే శ్వాసపై అధికారం మంత్రపునశ్చరణ, నామాన్ని అలవాటుగా ఉపయోగించడం, భావన మీద నిత్యం ధ్యానించడం లాంటి దాన్ని పొందటానికి సహాయంచేసే ప్రతి అభ్యాసం అని క్రియకు నిఘంటువు అర్థం. కర్మను క్రమబద్ధం చేసేది, కర్తవ్యాకర్తవ్యాలను స్థిరీకరించేది, అని శాస్త్రం అనే పదం అర్థం. అజ్ఞానానికి సంబంధించిన రెండు మాతృస్థానాలను అది గుర్తిస్తుంది — తాత్కాలిక ఉపదేశాలకు భిన్నమైన శాశ్వత ప్రజ్ఞానం, యిది మన పురాతన గ్రంథాలలో, మానవహృదయంలో భగవంతునిచే వ్రాయబడిన, శాశ్వత అపౌరుషేయ వేదం. దేనివల్ల హృదయం పరిశుద్ధమై, దివ్యప్రేమకు తగిన పాత్ర అవుతుందో ఆ సమస్త నైతికశిక్షణ అని ఆచారాన్ని అర్థం చేసుకొంటుంది. సర్వకాలానికి, నిరంతరంగా అన్వయింప జేయడానికి ఉద్దేశించిన కొన్ని క్రియలు, కొన్ని శాస్త్రనియమాలు ఆచారానికి సంబంధించి కొన్ని వివరణలు వున్నాయి. తాత్కాలికమైనవి.దేశ కాల పాత్రలనుబట్టి మారుతూండేవి.మరికొన్ని వున్నాయి. తాత్కాలికమైన ధర్మాల్లో వంటగిన్నె, ప్రాయశ్చిత్త కర్మలకు కూడా స్థానం వుంది. కాని అవి సర్వులకూ కాదు. యెల్లకాలమూ కాదు. ఆపత్కాలంలో, బాహ్యవత్తిడి క్రింద కొంచెమై అణగి వుండవలసిన సమయాల్లో హిందూత్వం ఆంతరిక దేవాలయం

నుండి పారిపోయి తనను తాను వంటగదిలో దాచి పెట్టుకొంది.

CWSA 8:11- 12

ఉన్నత తర , యధార్థతర హిందూత్వం:

ఉన్నతతర, యధార్థతర హిందూత్వం కూడ రెండు విధాలుగా వుంది. అవి శాఖాపరమైనవి, శాఖాపరంకానివి, విడివిడిగాసాగేవి, కలుపుకు పోయేవి ఒక పార్శ్వంలో తనను తాను బంధించుకొనేవి, సర్వాన్ని కాంక్షించేవి. మొదటిది ఒక భావనకు, ఒక అనుభవానికి ఒక అభిప్రాయానికి లేక అభిప్రాయాలకు సముదాయానికి చిత్తవృత్తికి, ఒక ధోరణికి ఒక ప్రత్యేక గురువుకు, యెంచుకొన్న ఒక అవతారానికి రాజసికంగా లేక తామసికంగా అంటిపెట్టకొని వుండిపోవడం నుండి పుట్టుకొచ్చింది. ఈ విధమైన అంటిపెట్టుకోవడం అనేది సహించరానిది. తలబిరుసుతనంతో కూడినది. అల్పజ్ఞానంవల్ల యేర్పడిన గర్వం, దాని స్వంతం కానటువంటి నిందార్హతగలజ్ఞానం. అది తనకున్న వాటిని చూడకుండా యితరుల కుసంస్కారాలు, మూఢాచారాలను గురించి యెల్లప్పుడూ మాట్లాడుతుంటుంది, లేక "నా గురువొక్కడే అసలు గురువు. తక్కిన వారందరూ కుహనాగురువులు. లేక అధములు" అని చెప్తుంది. లేక "నా చితవృత్తే సరైన చిత్తవృత్తి, నా మార్గాన్ని అనుసరించని వాళ్ళు బుద్ధిలేనివాళ్ళు. లేక ఛాందసులు లేక నిజాయితీ లేని వాళ్ళు." అంటుంది. లేక "నేను కొలిచే అవతారమే స్వయంగా నిజమైన భగవంతుడు, తక్కిన వారంతా తక్కువ రూపాలు", అంటుంది. లేక నా యిష్టదేవతే భగవంతుడు, తక్కినవారు ఆయన పాక్షిక అభివ్యక్తులు" అంటుంది. అంతరాత్మ ఉన్నతతర స్థాయికి లేచినపుడు, తన స్వంత భావనలను, అనుభవాలను అభిప్రాయాలను చిత్తవృత్తిని గురువును, యిష్టదేవతను యిష్టాన్ని అనుసరిస్తుంది. "అనేక మార్గాలున్నాయి, అన్నీ సమంగా భగవంతునికే దారితీస్తాయి. పాపి, నాస్తికుడు సైతం సాధనలో నా సోదరులే, దివ్యప్రియుడు ప్రతివానిని తనదేయైన మార్గంలో ద్వైతస్థితిలేని యేకైకునిలోనికి వారిని ఆకర్షిస్తున్నాడు." అని యెలుగెత్తి చాటుతాడు. కాని పూర్ణ జ్ఞానోదయం కలిగిపుడు, నేను సర్వానుభనాలను నాలో ఆలింగనం చేసుకొంటాను. సర్వభావనలు యధార్థమేనని, సమస్తాభిప్రాయాలూ ప్రయోజనకరమైనవేనని, విశ్వజనీన అనుభవం, సంపూర్ణతను సముపార్జించుకోవడంలో సాధనోపాయాలు, దశలు యీ అనుభవాలన్నీ, ధోరణులన్నీనని, సమస్త గురువులు

ఒకే ఒక మహద్గురువు ప్రవాహమార్గాలు, లేక అవతారాలు, యిష్టదేవతలందరూ, అవతారాలన్నీ స్వయంగా భగవంతుడే.... అంటాడు.

పారతంత్ర్యాన్ని పారద్రోలడం స్వాతంత్ర్యాన్ని సాకారం చేసుకోవడం, మన కాళ్ళకున్న బంధాలను తొలగించివేయడం అనేవి మన భవిష్యత్తుకు ప్రప్రథమ ఆవశ్యకత. రామకృష్ణుడు వచ్చింది ముక్తి నివ్వడానికి గాని, ఒక నూతన బంధాన్ని విధించడానికి గాదు. అందుచేత వివేకానందుడు విగ్రహారాధకులకు దేవదూతయైనాడు, అతడు సమస్త విషయాలలో స్వేచ్ఛను ప్రకటించాడు. హిందూత్వ అంతరాత్మ, ఆయుక్తమైన దేహంలో కృంగి కృశించి పోతుంది. ఆ మూసను భగ్నం చెయ్యి అంతరాత్మ జీవం పోసుకుంటుంది. దేహాత్మ బుద్ధిని నాశనం చెయ్యి, తాత్కాలికమైన దేహంతో తాదాత్మ్యత చెందుతున్న అంతరాత్మ అంధత్వాన్ని నాశనం చెయ్యి అన్నది యోగం ప్రథమ బోధకాదా? దేహం యవ్వనవంతమై, తగినరీతి మార్పు చెందగలిగినదై, అర్హమై వుంటే అంతరాత్మ దాని నుపయోగించ వచ్చు, కాని అది శక్తి ఉడిగినదై, అనారోగ్యం, అపరిశుద్ధత కలదై వుంటే, దేహంతోపాటు అంతరాత్మను గూడా ధ్వంసం చేసే పాశ్చాత్య విగ్రహనాశక తత్త్వంతోగాక, జాతీయ యోగంచేత అది మార్చబడాలి.

CWSA 1:552-53 *అనువాదం: కె.వి.రావు (ఫోన్ 9849929254)*

సనాతన ధర్మముయెడల ఒక అజ్ఞాన, పొరపాటు - దృక్పథం

భారతదేశంలో మతం అంటే ఈ కనీస నియమాలను పాటించడమే: 1. పవిత్ర మత గ్రంధాలను గౌరవించడం, తెల్సుకోడం; వాటి స్థానంలో ఆచారాలను పాటించ డం. 2. గౌరవింప తగినను, కాకున్నను, బ్రాహ్మణులందరినీ గౌరవించడం. 3. సాంఘికంగా హీనకులస్తులు వండిన పదార్థాలను తినకపోవడం. 4. ఒకని కుమార్తె పెద్దమనిషి కాకపూర్వమే వేరొకరికుమారుని పెండ్లియాడుట. 5. ఆడువారిని అజ్ఞానంలో ఉంచుట, ఇంటిపనులకు ఉపయోగకరంగా ఉంచుట. 6. నిష్టగా స్నానంచేయుట వంటి కొన్ని నియమాలను అతిగా చేయుట, వాటిని గొప్పగా భావించుట. 7. నేల పైనే గాని టేబుల్ పై భోజనం చేయకపోవుట. 8. అర్థం చేసుకోకుండా రోజుకు రెండుసార్లు పూజ చేయుట. 9. అంతగా ముఖ్యంకాని, అర్థరహిత సూక్ష్మ విషయాలను నిత్యకృత్యంలో పాటించుట. 10. ఒక ప్రతిమను ప్రతిష్టచేసి, పూజించి, పారవేయుట.

హిందూ పవిత్రదినాలను పాటించుట. భారతదేశంలోని మతాన్ని గురించి తక్కువ చెప్పటం యిది ఇదే హిందుత్వం, ఇదే సనాతనధర్మం అని గొప్పగా చెప్పబడింది.

ఒకరికి ఉద్వేగపూరితమైన పవిత్రత, భక్తి, ఉంటే అతడొక భక్తుడు. అతడు వేదాలు, పురాణాలు, ఉపనిషత్తులు, దర్శనాల గురించి మాట్లాడగల్గితే అతడు ఒక జ్ఞాని. అతడు ఏ పనీ చేయకుండా కాషాయ దుస్తులు ధరిస్తే, అతడొక త్యాగి, సన్యాసి. అతడే బిచ్చమెత్తుకొని శాకాహారం తింటే, అతడు సాధారణధర్మాలనుండి ముక్తుడు. పనులన్నీ ఆచారప్రకారం బ్రాహ్మణులు చెప్పిన ప్రకారం జరగాలి. సాధారణ హిందూమతానికిగల ఒక ఆధిక్యత ఏమంటే నిజభక్తులను, సన్యాసులను అది గౌరవిస్తుంది. కాని వారు విప్లవాత్మక లక్షణాలు, వింతదుస్తులు ధరించి ప్రదర్శించరాదు.

యూరపు వారు వీరిని తప్పనిసరిగా మతపరమైన కపటులు, దంభాచారులు పరాన్నభుక్తులు, పిచ్చివారు, సోమరులుగా హేళనతో తక్కువ చేసి చూస్తారు.

CWSA 1:492

విచారించేబుద్ధి ఆవశ్యకత

పరిణామాత్మకంగా ఆలోచించే బుద్ధి, లేదా విచారణబుద్ధి అత్యవసరం. విప్లవాత్మక కాలాలు రెండురకాల బుద్ధులకు జన్మ నిస్తాయి. 1. అవగాహనలేని వ్యక్తపర్చలేని అవిచారబుద్ధి. 2. అది పాతది కావున పాతకాలానికి బలంగా అంటుకు వ్రేళ్ళాడే బుద్ది, అది క్రొత్తది కావున దాని వెంట పరుగులు తీసే బుద్ధి. వీని మధ్య ఉంటాడు — తనని తాను మధ్యతరహా మనిషినని చెప్పుకొనేవాడు. అతడు అంటాడు, కొంత పాతది, కొంత కొత్తది. పాటిద్దామని. ఇతడు అతివాదుల కంటె తక్కువ అవిచారి కాడు. అతడు మధ్యతరహా అనేది ఒక గొప్ప ఫార్ములాగా భావిస్తాడు. దానిని పిచ్చిగా ప్రేమిస్తాడు. పాత, కొత్తల మధ్య ఒక అసంభవ సంధి కొరకు వెంపర్లాడుతాడు. ఇదే భావాన్ని క్రీస్తు ఇలా చెప్పారు. 'కొత్తసారాను పాతసీసాల్లో నింపరాదు'. అని. విచారణబుద్ది ఎప్పుడూ ఒక ఫార్ములాను ఏర్పాటుచేయదు. ముందుగానే ఒక నిర్ణయానికి రాదు. కాని ప్రశ్నిస్తుంది. ప్రతి విషయాన్ని తూకం వేస్తుంది. ప్రతిదానిని విచారి అంటాడు. "యూరపు విజ్ఞానవంతమైనది. ఇండియా అటవికమైనది" అలా అని నేనెందుకు అనుకోవాలి. నిజానికి యూరపువారు అటవికులు కావచ్చు. భారత విజ్ఞానం సత్యప్రకాశం కావచ్చు. ఎవరైనా భారతీయునిలా ఉండు, భారతీయునిలా

పనిచేయి అంటే విచారి అంటాడు. “నేను భారతీయునిలా ఉండడం కోసమే భారతీయునిలా ఉంటానని కచ్చితంగా చెప్పలేను.” ప్రస్తుతం భారతదేశంలో ఉన్న భారతీయులు, ఉండాల్సిన విధంగా ఉండడం లేదు. వేరు వేరు కాలాలలో — శకాలలో భారతీయులు ఎలా ఉండేవారు, వారి నాగరికత ఎలా ఉండేదో తెలుసుకోవాలి. తాత్కాలికమైనదేదో, శాశ్వతమైనదేదో తెలుసుకోవాలి. బహుశా మనం పోగొట్టుకున్న కొన్ని నిజమైన భారత సుగుణాలు యూరపు వారిలో ఉండవచ్చు. భారతీయునిగా ఉండండం మంచిదే, కాని అది విజ్ఞానం కొరకు మాత్రమే. ద్వేష బుద్ధితో కాదు.

CWSA 1:499- 500

జ్ఞానం

భారతీయ విజ్ఞానంలో నాల్గు పద్ధతులున్నాయి. 1. పరిశోధించేవాడు మొదట తన బుద్ధి శుద్ధి చేసుకొంటాడు. దీని కొరకు అతడు తన రాగాలను, ఉద్వేగాలను ముందస్తు నిర్ణయాలను, పాతసంస్కారాలు, వాటికి చెందిన వాటిని, శాంతింపజేయాలి, నిలుపుదల చేయాలి. 2. సంపాదించిన విజ్ఞానాన్ని కఠినంగా అనుమానిస్తూ విచారణ చేయాలి. అభిప్రాయాన్ని సత్యం నుండి, నిర్ణయాలను వాస్తవాలనుండి, వేరు చేయాలి. వాస్తవాలను కూడ తాత్కాలిక సత్యాలనుకోవాలి. తాను సంపాదించిన విజ్ఞానమంతా అర్థసత్యాలని, తప్పుడుగా ప్రయోగింప బడిందని, తప్పుడు తడకలని, తెలుసుకొనేందుకు సైతం సిద్ధంగా ఉండాలి. 3. తాను లాభం పొందటానికి లేదా వ్యక్తిగత అనుభవం సంపాదించటానికి ప్రయోగాలు చేస్తాడు. 4. తన అనుభవం తనను ఎంతమేరకు (సత్యం చేరువకు) చేర్చగలదో, తన నిర్ణయాలు సరిగా ఉన్నాయో లేదో, తెలుసుకొనేందుకు విచారణ సాధనాన్ని వాడ్తాడు. చివరగా, విషయంపై విశుద్ధ బుద్ధి కాంతిని మళ్ళించి, వివేచనతో జ్ఞానాన్ని చేరుకొంటాడు. వివేకపు నిర్ణయాలను అతడు ప్రశ్నించడు. విచారణను, వివేకంగా పొరపడకుండా తనను తాను సురక్షితంగా వుంచుకొంటాడు. తన దృష్టికిరాని కొత్తసత్యాలతో, తన నిర్ణయాలను సరిచూచి, విస్తరిస్తాడు. సత్యానికి వేరొక వైపు (కోణం) ఉండవచ్చని అంగీకరిస్తాడు. యూరపు శాస్త్రవేత్తలా,

పాతసిద్ధాంతాలను పట్టుకు వ్రేళ్ళాడడు. కొత్త పద్ధతిలో విజ్ఞాన విస్తరణను కపటంగా, మోసంగా పరిగణించడు. నటునివలె ఉండడు.

CWSA 1:501-502

మతపరమైన విధులు, క్రతువులు, పూజ, ఆరాధనా పద్ధతులు

హిందూత్వంలో మతపరమైన విధులు, క్రతువులు పూజ, ఆరాధనా పద్దతులను అర్థం చేసుకోగల్గడానికి ముందు దాని మౌలిక నైజాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి. మొదటిది, అది మూఢ విశ్వాసాలతో ప్రమేయం లేకుండా, అన్నిటినీ తనలో కలుపుకుపోయే మతం. ఇస్లాం క్రైస్తవాలను కూడ అది తనలో కలుపుకుపోయేదే, అవి సహకరిస్తే. తన కెదురైన ప్రతి మతాన్ని, తనలో కలుపుకుంది. ఊహను, భావోద్వేగాలను, ఉత్తమాభిరుచుల స్పృహను, అర్థ ఉపతేజస్సు గల భాగాల సహజాతాలను సైతం, అది ప్రభావితం చేయజూస్తుంది. మతం మనిషిని హేత్వాతీత స్థితివైపుకు, ఆధ్యాత్మిక సత్యంవైపుకు, నడపాలి, మార్గం మీద అది ప్రకాశింపజేయబడిన హేతుబుద్ధి తోడ్పాటును తప్పక తీసుకోవాలి. కాని అది (మతం) మిగిలిన సత్తా సంక్లిష్ట నైజానికి దైవ పిలుపును, నిరక్ష్యం చేయజాలదు. ఇంకా ప్రతి మనిషి ఏ స్థాయిలో ఉంటాడో, ఆ స్థాయి నుండి అతనిని పరిగణలోనికి తీసుకోవాలి. అతను దేనిని అనుభూతి చెందగలడో, దానినుండే అతనిని ఆధ్యాత్మీకరించాలి. సత్యమైన జీవిస్తున్న శక్తిని, అతను అనుభూతి చెందలేని దానిని, గ్రహించలేనిదానిని బలవంతంగా హఠాత్తుగా, అతనిపై రుద్దకూడదు. హిందూత్వంలోఅన్ని భాగాలభావం, లక్ష్యం, ఇదే.

కాని ప్రత్యేకించి, ఈ అంశాలనే, యింద్రియాధారిత మేధస్సు, ఒక మచ్చగా ముద్ర వేస్తుంది.

CWSA 20:147- 148 — శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎస్. వై. సోమయాజులు (6281730339)

హిందూ సంస్కృతి నాగరికత

పశ్చిమదేశీయుల మనసుకు నీతి అంటే ఎక్కువగా బాహ్య ప్రవర్తనకు చెందినది. కాని హైందవ మనసుకు నీతి అంటే కేవలం ఆత్మ వున్న స్థితిని వ్యక్తం చేసే ఓ గుర్తు. సందర్భానుసారం పాటించడంకోసం హైందవ అనేక ఆదేశాలను కలిపి

కూర్చి, ఓ నైతిక నియమాల సూచిక నిచ్చింది. మనసుకు ఓ ఆధ్యాత్మిక పవిత్రతకు లేక నైతిక పవిత్రతకు కర్మనుగూడా జతచేసి ఓ బాహ్యాసూచికగా విధించింది. 'హింసింపరాదు' అని తగినంత బలంగా దాదాపు ఎంతో గట్టిగా ఆదేశించింది.అంతేగాక నీవు అసహ్యించుకోరాదు. దురాశకు కోపానికి లేక అసూయకు లోనుగారాదు. అని ఎంతో ఖచ్చితంగా ఆజ్ఞాపించింది. ఎందుకంటే చంపడానికి మూలాలు అవే. హైందవ సాపేక్ష ప్రమాణాలను ఆమోదిస్తుంది. అది ఐరోపా వారి ప్రజ్ఞకు అంతుబట్టని వివేకం. గాయపరచకపోవడం "అహింసయే పరమధర్మం", దానిని నియమాలలో అది ఎంతో ఉన్నతమైనది. అయినప్పటికీ యోధునికి దాని నొక భౌతిక నియమంగా విధించదు. పైగా అతడినుండి, యుద్ధానికి సన్నద్ధంగా లేని, బలహీనుని, నిరాయుధుని పట్ల, అణచివేయబడినవాని పట్ల దయను, ఉదారతను, గౌరవాన్ని గాఢంగా ఆశి స్తుంది.మొత్తం జీవితంనుండి, ఆచరణయోగ్యం కాని అతి పవిత్రతకు చెందిన ఒక నియమాన్ని అది తప్పిస్తుంది.

CWSA 20:149

భారతీయ నాగరికత ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం

భాతతీయ సంస్కృతికి ఐరోపా సంస్కృతికి మధ్య మొత్తం తేడా మూలం, హిందూ నాగరికతయొక్క ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాన్నుండి ఉద్భవిస్తున్నది. దానికి ప్రత్యేక లక్షణాన్నిస్తున్నటువంటి సంపన్న విస్తృత వైవిధ్యతలు గల్గిన రూపాలపై, లయలపై, ఈ లక్ష్యం విధించిన నూతన రూపం దానికా ప్రత్యేకతను కట్టబెట్టింది. ఇతర సంస్కృతులలో ఉన్నది, దీనిలోవున్నప్పటికీ అది కూడా కొట్టొచ్చినట్లు కన్పించే మౌలికత, యితర సంస్కృతులలో లేని గొప్పదనం ఆ నూతన రూపం వల్ల లభిం చింది. ఈ సంస్కృతిని పాలించే క్రియాశక్తి, దాని యోచన కేంద్రం, దాని గాఢవేశం ఓ ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష. ఆధ్యాత్మికతను జీవితపు అత్యుత్తమ లక్ష్యంగా చేయడమేగాక నాటి పరిస్థితులలో మానవజాతి జీవనం మొత్తాన్ని ఆధ్యాత్మికతవైపు మళ్ళించేందుకు గూడా ఎంతవరకు చేయగలిగితే అంతవరకు ప్రయత్నించింది. మనస్సులో ప్రప్రథ మంగా మతం స్థావర మేర్పరుచుకొంది. పెత్తనం చేయాలనీ, జీవితం మీద పట్టు సాధించాలని అది చేసిన కృషి ఆధ్యాత్మిక ప్రేరణ అసంపూర్ణ రూపం, అయినప్పటికీ, ఆలోచనను, కర్మను మతం మూసలో పోత పోయవలసిన, జీవిత సందర్భాన్నీ

మతభావనతో నింపివేయ వలసిన ఆవశ్యకతకు కారణమైంది. మత- తాత్త్విక సంస్కృతి వ్యాపకత నాశించింది. మతరూపంతో, విశ్వాసంతో పాలింపబడాలని ఆశించే ఆ అల్పస్థాయిని మించి అత్యున్నత ఆధ్యాత్మికత ఎంతో ఉన్నతంగా స్వేచ్ఛాపూరితంగా విశాల వాతావరణంలో చలిస్తుంది. అది పరిమితులను సులభంగా సహించదు. వాటిని ఆమోదించినప్పటికీ అతీతంగా పోతుంది. నియతమయిన మత ధార్మిక మనసుకు తెలియని అనుభవంలో జీవిస్తుంది. కాని మనిషి వెంటనే ఉత్తమ అంతరంగ ఉన్నతికి చేరుకోడు, దాని నొక్కమారుగా అతడినుండి ఆశించితే అక్కడి కెప్పటికీ చేరుకోడు. మొట్టమొదట అతడికి క్రింది ఆసరాలు ఆరోహణా స్థాయిలు అవసరము. తనలో ఆధ్యాత్మిక ఆలయాన్ని నిర్మించుకొనేటప్పుడు నిలబడగలగడానికి కొంత మత విశ్వాసం, ఆరాధన, ప్రతిమ, సంజ్ఞ, రూపం, చిహ్నం వంటి భవన నిర్మాణ సరంజామా, కొంతవరకు ఆంక్షలు లేకుండా, నడచుకోవడం, సహజ ప్రేరణ మిశ్రమ అర్థభాగాన్ని నిలబడగలగడానికి ఆసరాను, అనుమతిని అడుగుతాడు. ఆసరాలను తొలగించగలిగేది ఆలయం పూర్తయిదే సరంజామా అవసరం తీరిపోయేది. హైందవత పేరుతో యిప్పుడు నడుస్తున్న మత ధార్మిక సంస్కృతి ఈ ఉద్దేశాన్ని ఫలప్రదం జేయడంతోపాటు కొన్ని మత ధార్మిక తెగలవలెగాక దాని ఉద్దేశం గూడా దానికి తెలుసు. అందుకొక పేరయితే పెట్టుకోలేదు, ఎందుకంటే అది శాఖా పరిమితులకు అంటిపెట్టుకోలేదు. సర్వాలూ అంటిపెట్టుకునే సార్వత్రిక యోగ్యత గలదని అనలేదు. అదే అమోఘమయిన విశ్వాసమని నొక్కి వక్కాణించలేదు. మోక్షానికి ఏకైక యిరుకు మార్గంగా లేక ద్వారంగా ఏర్పాటు చేయలేదు. దైవందిశగా మానవ ఆధ్యాత్మ చేస్తున్న ప్రయత్నమనే నిరంతరం విశాలమౌతున్న సంప్రదాయంకంటే యిదొక మత తెగగా, సంస్కృతిగా తక్కువే. ఆధ్యాత్మిక స్వీయ నిర్మాణంకోసం, తనను తాను కనుగొనడం కోసం అపారంగా పలుకోణాలు, పలుస్థాయిలు సమకూర్చుకుంది. శాశ్వత మతంగా దానికి తెలిసిన తనను పిలుచుకొనడానికి దానికి తెలిసిన, హక్కున్న ఒకే ఒక నామం శాశ్వత మతం, 'సనాతన ధర్మం', యీ భారతీయ మత భావనను, స్ఫూర్తిని న్యాయంగా సవ్యంగా మెచ్చుకోగల్గితే భారతీయ సంస్కృతియొక్క అసలయిన భావాన్ని, స్ఫూర్తిని అర్థం చేసుకోగలుగుతాము.

CWSA 20: 178-79

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: జి. అరుణామోహన్ (9866117137)

సనాతన ధర్మ పవిత్ర గ్రంథాలు

భగవంతుని విశ్వజనీన లక్షణం

ఉపనిషత్తులు వాటి దివ్యజ్ఞానమునకు భగవంతుని విశ్వజనీన లక్షణం అనుల్లంఘనీయమైన ఆధారమని ప్రకటించడంతో మొదలుపెడ్తాయి. శాశ్వతమగు బ్రహ్మము యొక్క ఈ విశ్వజనీన లక్షణం వేదాంతానికి మొదలు, తుది అవుతుంది. దానిని గనుక ఆమోదించకపోతే వేదాంతం చెప్పేదానికి ఎటువంటి విలువా ఉండటానికవకాశం లేదు. ఏలననగా దాని ప్రతిపాదనలన్నీ దానినుంచే ముందుకు సాగిపోతూంటాయి. లేదా కనీసంగా దానిని ముందస్తుగా భావిస్తాయి. ఇంతటి ప్రధానమైన అత్యున్నతసత్యం లేనప్పుడు, మ్లేచ్ఛ పండితులు తాత్వికులు వాటిని గురించి ఏ విధంగా ఆలోచిస్తారో ఆ విధంగానే ఉపనిషత్తులు తయారవుతాయి. ఒకదానికి మరొకదానికి పొసగని అసంబద్ధమైన ఒక పెద్దరాశి, అయినప్పటికీ తరచుగా కనబడుతూండే, మహనీయమైన యోచనా సరళిని కలిగినవి. ఈ సత్యాన్ని నీ కరదీపికగా పెట్టుకొని పవిత్ర గ్రంథాలలో అస్పష్టంగా అనిపించే ఉద్ఘాటనలన్నింటిమీద కాంతిని ప్రసరింపజేస్తే చాలా త్వరగా నీవు ఉపనిషత్తులను ఒక బ్రహ్మాండమైన సామరస్యతా మరియు పరిపూర్ణతతోనిండిన ప్రకాశవంతమైన మొత్తంగా, అనేకములగు వాటి దృక్పథాలతో ఒకే ఒక, విశ్వజనీన సత్యాన్ని వ్యక్తీకరించేవిగా తెలిసికొంటావు. అన్ని స్మృతులు పురాణాలు, దర్శనాలు, ధర్మశాస్త్రాలు శాక్త, శైవ, వైష్ణవ సౌరస, లిఖితాలు, వాటితో పాటు మొత్తం బౌద్ధమతం అంతా, దాని పవిత్రగ్రంథాలతోసహా, ఈ బృహదృక్పథాల ఒకే ఒక్క మహా సత్యానికి కేవలం భిన్న పార్శ్వాల అనేక వివరణలూ వ్యాఖ్యానాలు అన్వయాలూ మాత్రమే. ఈ మహాసత్యమే కేవలం మతాలన్నింటికీ పునాది కాగా, మతాలన్నీ సురక్షితమైన అభేద్యమైన ఈ శిలలాంటి దాని మీదనే నిలబడగలవు. శిలకంటే ఎక్కువే. ఏలనంటే, శిల పగిలిపోవచ్చునేకాని ఇది ఎప్పటికీ నిలచివుండేదే. కనుకనే ఆర్యుల మతం సనాతనధర్మం, ఆది అంతరహితమూ, అయిన ధర్మమని పిలువబడింది. శ్రుతిని చిరమైనదిగాను ఆది లేనిదిగానూ పిలవటం మూలంగా హిందువులు ఏతప్పూ చేసినవారు కాదు. ఋషులెవరైతే సూక్తాలను స్వరబద్ధం చేసారో వారే కేవలం సత్యమును చూసినవారు, మానవభాషలో వాటికి రూపుదిద్దినవారు సాక్షులు; కారణం, ఈ చూడటం అనేది మానసిక దృష్టితో జరుగలేదు.

కాని అది ఆధ్యాత్మికం. కనుకనే వేదాలు శ్రుతములు లేదా వివేకోదయాలు అని సరిగ్గా పిలువబడ్డాయి. వాటిలో ఋగ్, యజుర్, సామ, అథర్వణములు మహా సత్యముయొక్క వృక్షానికి పోషణను కలిగించి, పెంపుదలకు దోహదం చేసేటటువంటి సారవంతము చేసే వర్షము, ఈ వృక్షమును కనుగొనగలిగే అడవియే బ్రాహ్మణములు, అవి పెరిగే భూమి అరణ్యకములు, ఉపనిషత్తులు స్వయంగా వృక్షమే, వ్రేళ్ళు, కాండము, ఆకులు, పష్పరంధ్రము, పూరేకలు, పుష్పాలు, వాటికవే అభివ్యక్తమై సర్వ కాలాల్లోను చెప్పే "అదే నేను నేనే అతడు" అది ఉపనిషత్తుల అత్యున్నత స్థితి. ఆ శాశ్వతునకు నమోవాక్కములు, ఏది ఏమైనా ఆ మహా శాశ్వతమునకు, ఆ నా మహదాత్మకు నమోవాక్కములు.

CWSA 13: 101-102

వేదము - వేదాంతము

వేదాలు ఆ జ్ఞానమును వేదాంతం కంటే ఎక్కువగా కలిగి ఉన్నాయి, ఎక్కువ సమృద్ధి ని కలిగి ఉన్నాయి. ఆచరణాత్మకంగానూ సూక్ష్మవివరణలతోనూ, కాని అవి మనకు మనం అర్థం చేసుకోవడం మానేసిన ఒక భాషలో అందుబాటులో ఉన్నాయి. ప్రాచీన పదాలకు అర్థాలుమారిపోవడంమూలంగా, అవి మటుకు చాలా తేలికగా, సుపరిచితంగా అనిపించినా, అందులోని శబ్దప్రయోగం తరచుగా ఎక్కువ గానే తప్పు దారి పట్టిస్తుంది. అదంతా సంకేతాలతో నిండిన ప్రణాళికకాగా, దాని కీలకం మననుంచి తీసేసుకోబడింది. భారతీయులు వేదాలను ఏ మాత్రం అర్థం చేసుకోరు, ఐరోపా దేశస్థులు మొత్తంగా వాటియొక్క తప్పుడు వ్యాఖ్యానాలను వ్యవస్థీకరించారు. కనుక, చీకటి సొరంగాలలో సామాన్యులకు అందుబాటులో లేకుండా యిటూ అటూ ప్రవహించే నదీజలంలా మనకు వేదాలలోని సనాతన జ్ఞానం అందకుండా వుండిపోయింది. ఉపనిషత్తులలోనే మొదట ఆ ప్రవాహం బయల్పడి బాహ్య సానువు లలో పారింది. అక్కడ అది మనకు ఎక్కువగా అందుబాటులోకి వస్తుంది. కాని ఈ వాగుకూడా చొరరాని అడవులు మరియు దుష్కరమైన కొండప్రాంతాల ద్వారా ప్రవహిస్తుంది. దాన్ని మన వినియోగానికి అనుకూలమైన స్థానాలలోనే, ఎక్కడైతే అడవి పలచగా ఉంటుందో లేదా కొండ దారిని ఇస్తుందో అక్కడే పొందగలం. అక్కడే మనుజులు వారి చిన్న కృత్రిమమైన తత్త్వవిచారంతో కూడిన, ఆధ్యాత్మికతకు

ఆచరణాత్మకమైన పట్టణాలను నిర్మించుకున్నారు. ప్రతిదానిలోను నివాసులు మొత్తం నదిని నియంత్రిస్తున్నట్లుగా నటించారు. వారు వారి నివాసస్థలాలను వేదాంతం లేదా సాంఖ్యం అద్వైతం లేదా ద్వైతం, శైవం లేదా వైష్ణవాలుగా వాటి పక్కన ఒక వందనామాలతో, వారిదే అసలైన పద్ధతనీ, వారిదే అసలైన జ్ఞానమనీ దంభాలు పలికారు. కాని వాస్తవంలో మనలో ప్రతి ఒక్కరం సనాతన ధర్మంలోని అల్ప సత్యాన్ని మాత్రమే అందుబాటులోకి తెచ్చుకోగలం, కారణం మనలో ఎవ్వరమూ ఉపనిషత్తులను ఏ కొంచెంగానో తప్ప అధికంగా అర్థం చేసుకోలేం.

CWSA 17: 361- 362

గీత - వేదాంతము

గీతలో శ్రీకృష్ణుడు వేదాంత తత్త్వజ్ఞానాన్ని సాంఖ్యతత్త్వ జ్ఞానాన్ని ఏకం చేయటాన్ని మనం చూస్తాం. ఆదునిక వైజ్ఞానిక శాస్త్రం మనిషికి ఆత్మఉందనే విష యాన్ని ఖండిస్తుంది. విజ్ఞానశాస్త్రం కేవలం ప్రకృతిలోని ధర్మాలను (సూత్రాలను) మాత్రమే పరిగణనలోనికి తీసుకొంటుంది. అది ప్రకృతిని భౌతిక పదార్థంగా, మనిషి కేవలం ప్రకృతిశక్తుల ఉత్పత్తిగా చెప్తుంది. అతడి చేతలన్నీ స్థిర నిర్ణీత సూత్రాల ఫలితాలు, అతడికి స్వతంత్రత లేదు. సాంఖ్యం ప్రకారం మనిషికి ఒక ఆత్మ ఉంది. అది ప్రధానంగా దివ్యపురుషుడే కాని పదార్థం కాదు. ఆత్మ చర్యల నాచరిం చదు. ఆత్మ ప్రశాంతమై, చలనం లేనిది. ప్రకృతి ఎల్లప్పుడూ స్థాన పరివర్తనం కలిగినది, మారుతూ ఉండేది. ఆమె ప్రభావంలో అన్ని క్రియాకలాపాలూ జరుగుతూ ఉంటాయి. ప్రకృతి కార్యాలను చేస్తుంది. మనిషి కేవలం తనకు తాను స్వతంత్రు డవగలిగేది అతడు దివ్యపురుషుడని గుర్తించినప్పుడు మాత్రమే. శ్రీకృష్ణుడు గీతలో సాంఖ్యముయొక్క ఈ సిద్ధాంతమును అనుసరణకు స్వీకతరించాడు ఆయన వేదాంత సిద్ధాంతమును అనుసరణకు స్వీకరించాడు. ఆయన వేదాంతమును కూడా అనుసర ణకు స్వీకరించాడు. మనిషికి ఒక అమృతాంతరాత్మ ఉందని, కాని విశ్వజనీన అంతరాత్మ కూడా ఉందని ఆయన చెప్పాడు. మనిషి కేవలం భగవంతుని ఒక అంశ. అతడు కేవలం శాశ్వతం, అనంతం, సర్వ జ్ఞానవంతం, సర్వశక్తివంతం అయినదానిదేదో దాని అంశ. ఈ శాశ్వతశక్తి అనేదే యధార్థంగా ఉన్నటువంటిది. మనం చూసే, వినే, అనుభూతి నొందేది, చూసేది, కేవలం ఆయనను మాత్రమే

పరమేశ్వరుడు ఆయన మాయ ద్వారా ఈ లోకాన్ని నిర్మాణం చేశాడు. మనం మాయ అనిపిలిచే మహాభ్రాంతికి ఆయన ప్రభువు. దీనిని ఆతడు తనకు తానే అయిన ఏకమును ప్రకటించు కోవటానికి చేశాడు. మన చుట్టూ ఉన్నవన్నీ తాత్కాలికం. మార్పులేనిదీ, శాశ్వతంగా స్వేచ్ఛతో నున్నదీ సుఖం కలిగినదీ మనలో ఉన్నది. మనిషి తనకు తాను దైన్యానుభూతిని పొందితే దానికి కారణం అతడు తన అజ్ఞానంలో తనను తాను అహంకారం ఏలుబడికి ఆమోదం తెలుపడం మూలంగానే. సమస్తమూ తానేనని అతడు అనుకోవడమే కారణం. దైవమే ఈ లీలకు ప్రభువని అతడు తెలిసికొనడు. అతడు నేనే నా కర్మకు కర్త ననుకుంటాడు. నేనే ఈ నా శరీరానికి ప్రభువనుకుంటాడు. ఆ విధంగా ఆలోచించడం మూలంగా అతడు తన కర్మకు బద్ధుడు. ఆ శక్తుల చేతనే అతడు జన్మనుంచి జన్మకు తరమబడుతున్నాడు. మహాభ్రాంతి ఏమిటంటే తాను నివసించే ఈ శరీరమే తానని అనుకోవడం, తదుపరి అతడు తన మనస్సుతో తాదాత్మ్యం చెంది, ఆలోచించేది, చూసేది, అనుభూతి నొందేది తానేనని అనుకుంటాడు. గీతానుసారంగా, యధార్థంలో, భగవంతుడు ప్రతి ఒక్క ప్రాణి హృదయాంతరాళంలో ఉన్నాడు.

CWSA 8:48-49

పురాణాలు, తంత్రాలు

పురాణాలు, తంత్రాలు వాటికవే అత్యున్నతమైన ఆధ్యాత్మిక తాత్త్విక సత్యాలను కలిగి ఉన్నాయని చెప్పబడింది. ఆలోచనాపరుల వాదోపవాదాలలో వలె ముక్కలు చేయబడి, ఒక దానికొకటి వ్యతిరేకంగా వ్యక్తీకరించబడినవి కాదు, కాని సమ్మేళనం ద్వారా సంయోజనం చేయబడి, సర్వతో ముఖమైన భారతీయ మనస్సుకు ఆత్మకూ, అత్యంత అనుకూలంగా జోడించటం లేదా సమీకరించడం చేయబడింది. కాని చాలా తరచుగా ఇతిహాసము, కథ, ప్రతీక, నీతికథ, అలౌకిక క్రియ, దృష్టాంతముల ద్వారా జనరంజకమైన ఊహ, అనుభూతుల రూపంలో వాటిలోని ఏదో ఒకటి ఉండేటట్లుగా చేయబడింది. అపారమైన సంక్లిష్టమైన మానసిక ఆధ్యాత్మికానుభవానికి తంత్రాలలో నిర్ధుష్టమైన రూపం ఇవ్వబడింది. అది దృశ్యరూపముల ద్వారా బలపరచబడింది. యోగాభ్యాసరూపాలలో వ్యవస్థీకరించ బడింది. ఇదే అంశం పురాణాలలో కూడా కనబడుతుంది. కాని చాలా పట్టు తక్కువగా ఉండి, తక్కువ శ్రమతో

కూడిన అంశాలతో పాత్ర పోషణ చేయబడింది. అఖరికి ప్రక్రియసమస్తం కేవలం వేద పద్ధతికి ఒక పొడిగింపు. మరియు మరొక రూపంలో గుణగణ ప్రవృత్తుల మార్పు మాత్రమే. పురాణాలూ భౌతికరూపాలు మరియు పాలన, ఆచార, అనుష్ఠానాల, ప్రతిదానియొక్క ప్రకృతికటీతమైన ప్రాధాన్యంతో కూడిన వ్యవస్థను నిర్మిస్తాయి. ఆ విధంగా గంగ, యమున, సరస్వతుల మూడు నదుల పవిత్ర సంగమం అంతరంగ సంగమానికి, మనో భౌతికప్రక్రియలోని ప్రధానమైన అనుభవానికి ఆలంకారికం. ఈ రకమైన ప్రతీకల వాడుకలో పొదుపరితనం సర్వసామాన్యంగా ఉండేవిధంగానే, దానికి ఇంకా ఇతర ప్రాముఖ్యతలుకూడా ఉన్నాయి. పురాణాలలోమనకు ఖండితంగా చెప్పబడిన రీతిలో ఎంతో విచిత్రంగా వర్ణించబడిన భౌగోళిక పరిస్థితులు. ఒక అద్భుతమైన కావ్యాలంకరణ, ఆంతరంగిక మనోమయ విశ్వంయొక్క ఒక భౌగోళిక ప్రతీక. వేదాలలో మాదిరిగానే ఒక్కొక్కప్పుడు సరిగ్గా భౌతిక విశ్వపు పరిభాషలో వర్ణించబడిన జగదుత్పత్తికి ఒక ఆధ్యాత్మిక, మానసిక అర్థమూ, ప్రాతిపదికా ఉన్నాయి.

CWSA 20: 374-75 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*
(8639198298)

ఇతిహాసములు: రామాయణము, మహాభారతము.

ఇతిహాసము ఒక ప్రాచీన చారిత్రాత్మక లేక పౌరాణిక ఐతిహ్యము అయితే, అది ఏదైనా ఆధ్యాత్మిక మతపరమైన లేక నైతిక లేక ఆదర్శాత్మక అర్థాన్ని తెలుపుతూ మహత్వ పూర్ణ పురాణములేక కథగా పనిచేసి ప్రజల బుద్ధిని తీర్చిదిద్దే విధంగా తయారుచేయబడింది. రామాయణ, మహాభారతములు ఒక మహత్తర లక్ష్యంతో విస్తృత పరిధిలో ఈ విధమైన ఇతిహాసములే. ఈ మహత్తర కావ్యములను రచించిన కవులు కాని లేక వాటికి మరింత జతచేసినవారు కాని కేవలం ప్రాచీన గాథలను అందంగా లేక ఉదాత్తంగా చెప్పాలని అనుకోక, కావ్యాన్ని అభిరుచి పూర్ణంగా అర్థవంతంగా తయారుచేయాలని కూడా అనుకోకుండానే ఈ రెండింటిని వారు విజయవంతంగా నిర్వర్తించారు. మానవ జీవన నిర్మాతలవలె శిల్పులవలె సృజన శీలురులవలె జాతీయ ఆలోచనా సరళి మతము, నీతి, సంస్కృతులయొక్క ప్రముఖ రీతుల సృజనాత్మక నిర్వాహకులవలె వారు తమ రచనా కార్యమందు నిమగ్నులయ్యారు. మానవ జీవితముగూర్చి ఒక ప్రగాఢ ఆలోచనను మతము,

సమాజముపై ఒక విస్తార పూర్వక శక్తివంతమైన దృక్పథమును, ఒక విధమైన దార్శనిక ఆలోచనా ఒత్తిడిని ఈ కావ్యముల ద్వారా ప్రవహింపజేయడమేగాక ఒక గొప్ప బౌద్ధిక భావన సజీవ ప్రాచీన భారతీయ సంస్కృతి ప్రకటనల గొప్పశక్తి మొత్తాన్ని వానిలో నిక్షిప్తం చేసారు. మహాభారతము పంచమవేదమని చెప్పబడింది, ఈ రెండు కావ్యములను గూర్చి అవి కేవలము రెండు గొప్ప కావ్యములుగా మాత్రమే కాక అవి గొప్ప ధార్మిక, నైతిక, సామాజికవిద్య రాజనీతి గరిపే ధర్మ శాస్త్రాలుగా ప్రజల జీవితాలపైన బుద్ధిపైన అవి ఎంత ప్రభావం పట్టు సాదించాయంటే అవి భారతీయ ప్రజల బైబిల్ గా వర్ణించబడ్డాయి. అది నిజంగా సరియైన ఉపమానం కాదు. ఎందువలనంటే భారతీయ ప్రజల బైబిలుగా వేదములు, ఉపనిషత్తులు పురాణములు, తంత్రశాస్త్రము, ధర్మశాస్త్రములు కూడా పేర్కొనబడ్డాయి. ప్రాదేశిక భాషలలో పెద్దమొత్తంలో ఉన్న మతపరమైన కవిత్వం గురించి చెప్పనే అక్కర్లేదు. ఈ కావ్యముల పని గొప్ప వేదాంత పరమైన నైతిక భావనను సాంస్కృతిక అభ్యాసాన్ని ప్రజాదరణ రూపొందేటట్లు చేయడం. ఒక గొప్ప కావ్యరూపంలో ఒక కావ్యాత్మక కథ నేపథ్యంలో ఆత్మపరంగా, ఆలోచనా పరంగా కూడా మహోన్నతమైన ప్రతినిధి వ్యక్తిత్వాలుగా, జాతీయ జ్ఞాపకాలతో ప్రజలను కట్టి పడేసినవిగా, వాస్తవిక జీవితాన్ని, కల్పనా సృష్టిని, ఆదర్శబుద్ధిని యధార్థంగా లేక భారతీయ సామాజిక, రాజనైతిక ధార్మిక సంస్కృతి గుణగణాన్ని ప్రకాశవంతంగా అవి ప్రస్ఫుటీకరిస్తాయి. వీటన్నింటినీ క్రోడీకరించి కావ్యరూపంలో కళాత్మకశక్తి తో ప్రభావాత్మకంగా పారంపరికంగా సగం పౌరాణికంగా, సగం చారిత్రాత్మకంగా చెప్పినా అప్పటినుండి ప్రజలచే అవి ప్రగాఢమైన వారి మతభాగంగా, జీవన సత్యంగా, సంతోషప్రద జ్ఞాపకాలుగా మిగిలి పోయాయి. మహాభారతము, రామాయణము ఆ విధంగా మూలంలో సంస్కృత భాషలో రచించబడినవైనా ప్రాదేశిక భాషలలో తిరిగి వ్రాయబడినా జనం వద్దకు కథకులచే, పాటగాళ్ళచే చదువులచే, వ్యాఖ్యాతలచే కొనిపోబడి ప్రాచుర్యతపొందిన విద్య, సంస్కృతుల ప్రముఖ ఉపకరణాలుగా ఉండి ప్రజల ఆలోచనా సరళిని, శీలాన్ని వారి ధార్మిక సౌందర్యపర ఆ వేగాన్ని, కవిత్వాన్ని కల్పితకథరూపాన్ని, ప్రణయాల్ని రుచి చూపించాయి. వేదములలోను ఉపనిషత్తులలోను సుసంస్కృతి అత్యంత గంభీర దార్శనిక సూత్రాలలోను, ప్రబంధములు లేక ధర్మ శాస్త్రాలలోనో, అర్థ శాస్త్రంలోనో బంధింపబడిన విషయాలు ఇచట సజీవరూపాలుగా సృష్టించబడి,

సుపరిచిత కథతోను, ఇతిహాసముచోను ముడివడి వైవిధ్య భరిత జీవన ప్రాతినిధ్యత్వంతో కలపబడిన కారణముగా సన్నిహిత జీవనశక్తిగా తయారయి ప్రతి ఒక్కరూ దానిని వెంటనే తమతమ ఆత్మకు కల్పనకు, తెలివితేటలకు హత్తుకునే ఆ కావ్యశబ్దాన్ని జీర్ణించుకోగలిగారు.

CWSA 20: 345-347 — శ్రీఅరవిందులు

సనాతన ధర్మము మరియు యోగము

యోగసారము

కేవలము కానవచ్చే వాటియెడల .యెరుక కలిగి ఉండే సాధారణ చేతననుండి యదార్థముల యెడల మరియు ఆ ఒకే ఒక్క సత్యము యెడల యెరుక కలిగి ఒక ఉన్నత, విశాల లోతైన చేతనలోనికి సాగడమే యోగసారము. కంటికి కనిపించే విషయాన్ని అనుసరించి వాటితో బ్రతక కుండా కేవలము మనము దానిని గూర్చి యెరుక కలిగి ఉండడమే కాక, దానిలో వసించి, దానికనుగుణంగా పనిచేస్తాము. యోగము అజ్ఞానమునుండి ఆత్మజ్ఞానమునకు, బాహ్యమునుండి మన సత్యగత ప్రాణికి, బాహ్యఅద్భుత, మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక జీవన అస్తిత్వమునుండి ఆంతరిక ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వానికి మరియు ఆధ్యాత్మిక స్వభావానికి సాగే మార్గము.

యోగము వలన దృగ్గోచరమైన దానినుండి నిజమైన మనిషి అవుతాం. కంటి కగుపడే మన నిజ బాహ్య ప్రకృతి చేతననుండి మన నిజ అంతః చేతనకి, ఆత్మకి, ఏదయితే శాస్వతమైన సత్యమైన మనమో అటువంటి మన ఆంతర అంతరాంతర పురుషునిగా మారగలుగుతాము.

ఈ తాను లేక సత్యగత ప్రాణి మన దృగ్గోచర అస్తిత్వ అన్ని మార్పులలోను, మనః ప్రాణ, లేక దైహిక పరివర్తనలోను లేక మనకానవచ్చే వ్యక్తిత్వముయొక్క మార్పులలోను సదా శాశ్వతముగా నిరంతరముగా ఆ చిరంతనుని అంశగా అభివ్యక్తిగా ఉంటుంది. యోగముద్వారా మనము మన దృగ్గోచర రూపము లేక విశ్వరూపము లేక మన చుట్టుప్రక్కల ప్రపంచమునుండి దాని సత్యగత చేతనకి వెడలగలుగుతాము. మనం చూసే వినే, అనుభవించే దాని నంతటి నిజమైన సత్యమగు విశ్వగత ప్రాణి

లో లేక దానిలో ఈ ప్రపంచం ఒక అభివ్యక్తిగా మనం తెలుసుకోగలుగుతాము. ఏదయితే జగత్ ఊర్జం, ఒక జగదాత్మ లేక ఆధ్యాత్మ జగత్ దైవము జగదధి దేవత అనబడుతుందో ఆ జగశ్చేతన యెడల కూడా జాగరూకులవుతాము.

కాని యోగము ద్వారా మనము మనలని తెలుసుకొనడమే కాక, మనస్వీయాత్మ లేక యధార్థ అస్తిత్వం జగదాత్మ జగతధ్యాత్మతో, యేకమని, మన ప్రకృతి ఈ జగత్ప్రకృతి ఒక ఆట అని తెలుసుకున్నప్పుడు మనమధ్య, ప్రపంచం మధ్య ఉన్న గోడ మాయమవడం ప్రారంభించి పూర్తిగా నశిస్తుంది. మనం మనలో, ఇతరులలో మొత్తం ప్రపంచం యొక్క అస్తిత్వంలో మన వలె ఉన్న ఆ సర్వదేవతా భావనని తెలుసుకోగలుగుతాము.

కాని యోగము వలన మనం మన వ్యక్తిగత అస్తిత్వం కంటే అధికమైన జగదస్తిత్వం కన్న అధికమైనదేదో అయిన మన లేక విశ్వ సృష్టి మీద ఆధారపడని ఒక పురుషోత్తముడు లేక సత్ ని తెలుసుకొంటాము. మన అస్తిత్వం ఆ సత్తయొక్క, మరియు ఆ సత్త యందే ఆవిర్భవించినది. ఈ బ్రహ్మాండము కూడా ఆ ఒకే ఒక అస్తిత్వమునందలిది, దానియొక్క ప్రాదుర్భావము.

CWSA 12; 330- 331 — *శ్రీఅరవిందులు*

భావానువాదం: డా. విజయలక్ష్మి (9894020952)

యోగం అంటే ఏమిటి?

యోగం అంటే ఏమిటి? అది ఒక ప్రత్యేకమైన ప్రక్రియ కాదు. మనం యోగం అనుకోగానే, తనని తాను ఒక గుహలో బంధించుకొని, కొన్ని సాధనలకు స్వయంగా లోబడి వుండువాడు, తనని తాను అన్ని బంధాలనుంచి విముక్తుణ్ణి చేసుకొన్నవాడు, అని వూహించుకొంటాం. కానీ శ్రీకృష్ణులు యోగాన్ని మరో నేపథ్యంలో ఉపయోగిస్తారు. ఆయన అంటారు. పనే యోగమని. ఇందులో మొదటి అంశం 'సమత.' సమత అంటే సంతోషాన్ని , దురదృష్టాన్ని పొగడ్తని, నిందారోపాణి గౌరవాన్ని, అగౌరవాన్ని జయాన్ని, అపజయాన్ని సమదృష్టితో చూడగల్గడం. నీవు వీటిలో దేనినీ ఏ మాత్రం పరిగణలోనికి తీసుకోకూడదు. కానీ ఒక ప్రశాంతమైన స్థిరనిశ్చలమైన మనసుతో నీకు కేటాయించిన పనిలో ముందుకు సాగాలి. లోకం యొక్క పొగడ్తకాని, ఆక్షేపణగానీ నిన్ను విచలితుణ్ణి చేయకూడదు. ఏవరయితే సమతను కల్గి వుంటారో

వారికి మిత్రులుగాని శత్రువులుగాని ఉండరు. అతడందరినీ సమభావంతో చూస్తాడు. ఎందుకనగా అతడు అంతర్ముఖంగా తనను తాను పరిశీలించుకుంటాడు. తదుపరి ప్రపంచంపై దృష్టి సారిస్తాడు. అతను తనని తాను అన్నిటా దర్శించుకుంటాడు. సర్వాన్ని తనలో గుర్తించుకుంటాడు. తనని తాను అన్నిటిలో ఎందుకు దర్శిస్తాడంటే అన్నింటిలోనూ భగవంతుడున్నాడు. కాబట్టి అతడికి ఉన్నత స్థాయికి చెందిన వారిని లేక నిమ్నస్థాయికి చెందిన వారిని చూసినా ఎలాంటి భేదభావం ఉండదు. అంతేకాక అతను ప్రతి జీవిలోను నారాయణుని దర్శిస్తాడు. వస్తువులోని ప్రతి అణువులో ఉన్న దైవంలో తానొకడనని గ్రహిస్తాడు. ఒకవేళ ఏమైనా తేడాలున్నా అవి తాత్కాలిక మయినవి, బాహ్యమయినవే. అతడు ఆ వాసుదేవుడు తన కోర్కెలను ఎవరిద్వారా అయితే నిర్వర్తిస్తాడో అతడు ఆ వాసుదేవుడే అని గ్రహిస్తాడు.

యోగమంటే ద్వంద్వత్వం నుంచి స్వేచ్ఛ పొందడం. యోగి సుఖ దుఃఖాలకోప తాపాల ఇష్టాయిష్టాల మమకార బంధాలనుండి ముక్తుడు. ఎందుకంటే అతను అందరినీ సమదృష్టితోనే చూస్తాడు. కాబట్టి అతడు దురదృష్టానికి దుఃఖానికి క్రుంగిపోడు. సంతోషం కలిగినా అసంతృప్తి కలిగినా చలించడు. అతడు శారీరక బంధనాలనుంచి విడివడి వుంటాడు. ఎందుకంటే ఏ మనిషైనా అతనికి ఆనందాన్ని కానీ, దుఃఖాన్ని కానీ కలిగించలేడు. ఎందుకంటే సంతోషాన్ని ఆనందాన్ని అందించగలిగే శక్తి అతనికి ఉన్నది. ఆ స్వేచ్ఛనే యోగం ఇస్తుందని 'గీత' చెబుతుంది. దానినే మనం సాధా రణంగా ముక్తి అని పిలుస్తాము. గీత హామీ ఇచ్చేది, ఈ స్వేచ్ఛనే గీతాచార్యు డంటాడు. నీవు యోగంలో పనిచేస్తే నీవు దుఃఖాన్నుంచి బాధనుంచే గాక అన్నిటినీ అదిగమిస్తావని, భయం నుంచి లేక పాపాన్నించి విముక్తిని పొందుతావు. ఎందుకంటే నీవు నీకోసం పనిచెయ్యవు కాబట్టి. నీకు సంతోషం కలుగుతుందని పనిచేయవు. భగవంతుడికోసం చేస్తావు. ఆ విధంగా నువ్వు యోగాన్ని చేరుకొంటావు. నీవు సంతోషంగా వుండాలనుకుంటే నీ పనులన్నింటినీ భగవంతుడికి వదిలివేయాలి. నీవు నీ పనులన్నింటినీ భగవంతుడి కోసమే చేయాలి. అందువలన ఏ పాపము నిన్ను అంటదు. కేవలం స్వార్థపరతతోనే పాపమంటుకుంటుంది. ఎప్పుడయితే నీవు ఆ నారాయణుడు అన్నింటావున్నాడని గ్రహించగల్గుతావో అపుడే అల్పమైన పరిమితి చెందిన వ్యక్తిగత 'నేను', నీ నుండి వదిలిపోతుందనేది తథ్యం. నీ కపుడు విశాల దృక్పథం కలుగుతుంది. నిన్ను నీవు ఒక కుటుంబంలో, ఒక సమాజంలో, ఒక

మానవజాతిలో, ప్రపంచంలోని అన్నింటిలోను చూసుకోగలవు. నిన్ను నీవు పూర్తిగా మరచిపోగలవు. నీవు మానవ జాతికోసం, ఇతరులకోసం, పనిచేస్తావు. నువ్వెప్పు డయితే కేవలం నీ స్వార్థాన్ని అనుసరిస్తూ పనిచేస్తావో, అదెప్పటికీ దైవకార్యం కానేరదు. గీత ఇలా చెబుతుంది. "నీ సంక్షేమం భగవంతుడి బాధ్యత", అని నీవు దైవంకోసం పనిచేస్తే, నీకు భయం వుండదు. ఎందుకంటే భగవంతుడు తన దయాపూరిత హస్తాన్ని నీ వైపు చాచి వుంచుతాడు కాబట్టి. యోగం నిన్ను ఈ స్థాయికి తీసుకువెళ్తుంది. గీత బోధను నీవు అనుసరించినట్లయితే, అది నిన్ను పాపపు దారులనుంచి దుఃఖాన్నించి ముక్తి కలుగజేస్తుంది.శ్రీకృష్ణులంటారు. నన్నే శరణుపొందు. నేను నీకు సర్వ పాప కర్మలనుండి ముక్తిని ప్రసాదిస్తాను. ప్రతి పని ఒక యజ్ఞంగా నాకు సమర్పించు." ఆ లక్ష్యం వైపుకే నీవు వెళ్తావు. హరి నామమే నిన్ను సర్వ దురవస్థల్నుంచి కాపాడుతుంది.

CWSA 8: 51- 52

పాక్షిక, సంపూర్ణ, యోగము

యోగం అంటే సంయోగం. యోగం యొక్క లక్ష్యం ప్రాకృతిక మానవుని అంతరాత్మను పరమాత్మతో ఐక్యం చేయటం. మానవజాతి ప్రస్తుత స్వభావాన్ని పరమాత్మతోను లేక దివ్యప్రకృతితోను ఏకం చేయడం. ఎంత ఎక్కువ కలయిక ఉంటుందో అంత ఎక్కువగా యోగం సమకూరుతుంది. కలయిక అంత సంపూర్ణమైతే, యోగం అంతగా సంపూర్ణమవుతుంది. ఆ సర్వ శ్రేష్టునిపై వివిధ రకాలయిన భావనలున్నాయి. ప్రతి భావనకి అనుగుణంగా ఒక్కో యోగశాస్త్రి విధానం ప్రత్యేకమైన భావనతోను, శిక్షణతోను వుంటుంది. కానీ ఇవన్నీ పాక్షికమైన విధానాలే. సంపూర్ణమైనవి. కావు, లేదా అవి వాటికవే సంపూర్ణత్వాన్ని కలిగి వుంటాయి. కానీ అవి పూర్తిగా మానవ అస్తిత్వాన్ని స్వభావాన్ని వ్యక్తీకరించవు. అవన్నీ చాలావరకు వ్యక్తిని జీవితం నుంచి దూరం చేస్తాయి. ఎవరయితే మానవ ఉనికిని తప్పించుకొని మరొక అస్తిత్వానికి చెందిన ఆనందాన్ని కోరుతారో, వారికి ఉపయుక్తమవుతాయి. మానవ జాతికి ఇలాంటి యోగంతో నిజమైన సందేశం అందదు. పూర్ణయోగం అంటే ఈ లోకంలో భగవంతుణ్ణి పూర్తిగా అంగీకరించడం జీవులందరితోను ఏకత్వాన్ని పొందటం, యావత్ మానవజాతితో సంఘీభావం కలిగి వుండటం జీవితాన్ని సృష్టిని దైవ

చేతనతచే నింపడం. మానవుడిని వ్యక్తిగతంగా వృద్ధి చెందించడమే కాక మానవ జాతిని మొత్తం పరిపూర్ణతవైపు నడిపించడం

CWSA 12:334-335 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: తుమ్మల లక్ష్మి (9014239277)

సనాతనధర్మంయొక్క అంతర్గత సత్యాలు

ఒక్కడే దైవం - అనేక దేవతామూర్తులు

భారతీయమతం భగవంతుడు కాలాతీత. నామ రహిత, నిరాకారుడనే మూలంపై స్థాపించబడింది. కానీ, అటు తరువాత కాలంలో ప్రాచుర్యానికి వచ్చిన సంకుచితం, అజ్ఞాన భూయిష్టమగు వర్గాలు కొన్ని సూత్రీకరించినట్లుగా నిత్యుడు, శాశ్వతుడు, అనంతుడు అగు భగవంతునికి వేర్వేరు రూపాలు, నామాలు, శక్తులు, వ్యక్తిత్వాలు ఉండవని ఒకవేళ ఉన్నా, అవి రద్దు చేయబడాలి. అన్న భావ జాలాన్ని హిందూమతం స్వాగతించలేదు. ఒక రాగరహితమైన లేక వెలవెల బోయిన, అనిశ్చితమగు అతీతమైన ఆస్తికవాదం దాని ఆరంభదశగాని, మధ్యంతరదశగాని సమాప్త దశగాని కాదు. ఒకే దైవం సమస్తమైనదిగా పూజింపబడింది. కారణం, ప్రపంచమందున్నదంతా అతడే లేక అతని అస్తిత్వంనుండి లేక అతని ప్రకృతి నుండి రూపొందించ బడినదే, అందువలన భారతీయ మతం ఆత్మ వికాసంలేకుండా మూర్తిపూజలు చేసే అనాగరిక ఆటవిక సాంప్రదాయం కాదు. కారణం అది దాని విశ్వాత్మకమగు విశ్వాసాన్ని మించిన శాశ్వతుడగు పరమాత్మపై విశ్వాసం నిలుపుకుంది. భారతీయ బహు దేవతారాధన విధానం ప్రాచీన ఐరోపాఖండ మందు ప్రాచుర్యంలో నున్నట్టిది కాదు. ఎందుకనగా ఇచట మనుషులు బహు దేవతారధకు లైనప్పటికీ ఆతని దివ్యలక్షణాలన్నీ ఆ ఏకైకునియొక్క అనేక నామాలు, వ్యక్తిత్వాలు శక్తులు అనే అవగాహన వారుకుంది. వారి సర్వ దేవతామూర్తులు ఆమూల పురుషుని నుండి ప్రభవించినవే. అవి అతని దేవీమూర్తులు ఆ ఏకైక దివ్యశక్తియొక్క బలాబలాలు అని వారికి తెలుసు. ఆ భారతీయ మతారాధన వ్యవస్థ మార్గాలు చాలా వరకు ఆస్తిక మతంయొక్క జనాదరణ పొందిన పద్ధతులను పోలి వుంటాయి. అవి అంతకే పరిమితమైనవికావు, అంతకు

మించి మేలైనవి. ఎందుకనగా పరమాత్మ యొక్క అనేక లక్షణాలను వేటినీ అవి విసర్జించవు. మీదు మిక్కిలి స్వాగతిస్తాయి. భారతీయ విగ్రహారాధన విధానం ఒక అనాగరికమైన లేక పరిణితి చెందని మనస్సుది కాదు. ఎందుకనగా అపారమైన అజ్ఞానంతో మెదిలే వారికి సైతం విగ్రహం కేవలం ఒక చిహ్నమని ఒక ఆధారమని, దాని ఉపయోగం ముగియగానే దానిని విసర్జించవచ్చునని తెలుసు. .....

CWSA 20; 192

సాకార, నిరాకార దైవాకృతులు రెండూ ఒకే పరమసత్య స్వరూపం

దైవం గురించి మనుషులకుండే భావము తమకుగా రెండుగా విభజింపబడ్డాయి. మొదట, సాకార ఆరాధనగాను, నిరాకార దిశగా ఆకాంక్ష గలదిగాను, తరువాత సగుణాత్మకుడి ఆరాధనగాను నిర్గుణుడు గుణాతీతుడు పట్ల అపురూపమైన, అరుదైన జీవాత్మలకు కలిగే ప్రేరేపణగాను విభజించబడ్డాయి. ఈ స్థాయిలకు తాంత్రికపూజా విధానం వర్తనా నియమావళి తగినంత సమకూరుస్తుంది. అయితే మతపరంగా వాదించే హేతువాది ఈ ప్రశ్న నడుగవచ్చు. నిరాకారుడు అగు దైవం తనకు తానుగా అ విధంగా రూపాన్ని ధరించగలడు? ఈ విశ్వంయొక్క ఉనికి అందుకు సమాధానం. హిందూమతం నారాయణుడిని రాతిలో చెట్టులో, జంతువులో మానవునిలో పూజిస్తుంది. ఇతర మతాలు ఏ మేధాపరమైన ఆధ్యాత్మిక పరమైన గర్వాహంకారంతో, తీక్షణతతో దేనికైతే చిత్తగిస్తామో, దానినే హిందూమతం ఒక తార్కిక తీక్షణతతో తనకు గర్వ కారణమైన దానిగా తులతూగుతూ చెట్లు రాళ్లు చతుష్పాద జంతువు, మానవుడు — ఇవన్నీ మనకు దైవసమానులు. మకు దైవికమైన సహోదరులు, సర్వ శక్త్యాత్మకుడగు దైవం ధరించడానికి విముఖత చూపని రూపాలు. కాని భౌతిక రూపాలను మించిన ఇతర కాల్పనికమైనవి, చిహ్నరూపమైనవి ఎన్నో ఉన్నాయి. అయితే అవి తక్కువ స్థాయికి చెందినవేమీ కావు, ఒక విధంగా అధిక వాస్తవికత గలవి, భౌతికంగా వ్యక్తపడేవాటి కన్నా అధిక దైవశక్తి గలవి. మనం దైవాన్ని మానసిక మూర్తుల రూపంలో పూజిస్తాము. హిందువు అన్నవాడు తాను తన భక్తిభావనను ఏ రూపానికి అంకితం చేస్తాడో, దైవం ప్రేమపూర్వకంగా ఆ రూపాన్ని తప్పక ధరించి తీరుతాడు, దానిని జీవంతో ఉట్టిపడేలా చేస్తాడు అని నమ్ముతాడు. అట్టి నమ్మకం అర్థరహితమైనదని అనలేము. ఎందుకనగా ఈ విశ్వమందు దైవికమైన చేతన ఒకటి

ఉన్నట్లయితే, అందుకు అతీతమైనదేదో ఈ జీవు లందరికి ఆర్తిపూర్వక అభిలాషకు స్పందించ గలిగితే, బహుశా అది స్వయంగా మాతాపితరులు, స్నేహితుడు, ప్రేమికుడి కుండే సహజ ప్రేమతో, వీటన్నింటి ప్రేమను మించిన ప్రేమతో ఈ జీవు లందరి పట్ల అభిలాష చూపినప్పుడు దైవం తన స్వీయ సంతోషార్థం, వైభవం కోసం విశ్వం యొక్క వివిధ రూపాలను ధరిస్తాడనో లేక సృష్టిస్తాడనో ఊహించటం నిరర్థక మవుతుంది. కానీ ఆరాధకుడు ప్రేమతో తనకు అర్పించినవాటిని నిరసించి నట్లయితే అది తన గౌరవానికి, పవిత్రతకు భంగం వాటిల్లినట్లుగా దైవం భావిస్తాడు. కారణం తానే స్వయంగా వాటిని ఆరాధకుడి హృదయంలోనో లేక భావనలోనో రూపొందించాడు కాబట్టి. ఈ మానసిక కల్పనా రూపాలకు మానసిక పూజ అర్పించ వచ్చు. ఇది అత్యున్నతమైన మార్గం లేదా ఒక భౌతికమైన ఆధారాన్ని సమకూర్చవచ్చు అనగా ఒక శిలాప్రతిమను లేక చిత్రపటాన్ని ప్రతిష్ఠించవచ్చు. ఆ విధంగా ఒక భౌతిక ఆరాధనా కార్యక్రమానికి భౌతిక స్థిరత్వం కలిగించవచ్చు.

నిరాకారంలో సైతం దైవాన్ని అర్చిస్తాము. అతని లక్షణాలలో, అతని దైవ ప్రేమలో, దివ్యశక్తిలో, దివ్యానందంలో, దివ్యజ్ఞానంలో, విశ్వగతమైన ఆతని దివ్యసిద్ధాం తాల కనుగుణంగా జ్ఞాననేత్రానికి అతను ప్రకటితమయ్యే విధంగా పూజిస్తాము. ఈ లక్షణాలతో కూడివున్నవాడిగానో లేక ఆ లక్షణాలు బహిర్గతంగా కనిపించని దివ్యవ్యక్తిత్వం గలవాడిగానో పూజిస్తాము. గీతలో ప్రవచించబడిన విధంగా శిఖరాగ్ర స్థాయిని మించిన పరాకాష్టస్థితికి ఎదిగినప్పుడు గ్రహించగలిగినట్లుగా అరూపుడిగానే గాక నిర్గుణుడిగా, అనిర్దేశ్యుడిగా గ్రహించ గలుగుతాము. మానవసహజమైన అజ్ఞా నంలో మనకు కలిగే మానసిక ప్రకోపాలతో ఈ విషయాలకు అంతస్తులు ఘనతలు, ఆధిక్యతలు, ప్రత్యేకతలుగా వర్గీకరించి, ఫలానిది శ్రేష్టమైనది అని అంటాం. ఇది అజ్ఞానంలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న అధమస్థాయికి చెందిన అంతరాత్మలకు వర్తిస్తుంది. ఆస్తికుడైనవాడు సాకార ఆరాధకుడిని, మనిషిని గొలిచేవాడిని, విగ్రహారాధకుడిని, బహుదేవతారాధకుడిని నింద్యార్హుడిగా చిన్నచూపు చూస్తాడు. అద్వైతుడు సగుణాత్మక లక్షణాన్ని ఆరాధించడంతో సంతోషంతో సంతృప్తి పొందే ఆస్తికుడి అజ్ఞానాన్ని ప్రశాంత చిత్తంలో, సహనంతో చిన్నచూపు చూస్తాడు. కానీ దైవం దేనినీ నిరసించడని, అన్నింటా నుండే సర్వాత్మకుడు ఒక చిన్నపిల్లవాడు ప్రార్థనలో లేక దైవంయొక్క చిత్రపటమందు పత్రాన్నో, పుష్పాన్నో నివేదించడంలో ఎంత ఆనందం పొందుతాడో,

ఒక వేదాంతి తన ఆలోచనల శిఖరాగ్ర స్థాయి నుండి అనిర్వచనీయమైన, అగ్రాహ్యమైన స్థాయికి గెంతడంలో అంతే ఆనందం పొందుతాడు. ఎవరైతే పై స్థాయికి ఎదిగి, హద్దులు లేని సిద్ధిని పొందిన స్థాయిని అందుకోగలిగి తమను తాము విస్తృతపరచుకొన్నప్పటికీ చిన్నపిల్లాడి హృదయాన్ని నిలుపుకో గలిగి, దైవంయొక్క బహురూపాలను దర్శించగల సత్తాను కలిగి వుంటాడో, అతడే అత్యుత్తమ కార్య సాధకుడు.
CWSA 20:572-73

అపరా విద్య, పరావిద్య (అధమ స్థాయికి, ఉన్నత స్థాయికి చెందిన జ్ఞానం

మేధోపరమైన గర్వాహంకార ప్రభావానికి లోనై ఉన్నవారు, సహేతుకంగా ఋజువు చేసే లక్షణాన్ని మనుషులు ఉత్తమోత్తమమైన మార్గదర్శకం కాదని చులకన చేసినప్పుడు, దిగ్భ్రమ చెంది చలించిపోతారు. సంస్కారవంతుడగు మనిషి అట్టి లక్షణాన్ని చులకన చేసి చూడడం భగవంతుడు అని పిలువబడే అన్య ప్రభావం గొప్పదని పొగడటం ఎలా సాధ్యపడుతుందని ప్రశ్నిస్తారు. అయితే ఈ విధంగా అనుమానించేవారు పాశ్చాత్యదేశీయమైన భౌతికవాదంతో ప్రభావితులైనవారు. అది మనిషిని అతనిలోని భౌతిక భాగానికి పరిమితం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తుంది, అతనికి దైవికమైన మూలాన్ని, దైవికమైన గతిని పొందే సంభావ్యతను తిరస్కరిస్తుంది. ఎప్పుడైతే ఐరోపా ఖండం క్రైస్తవ మతాన్ని ఒక సన్యసించిన వ్యక్తికి, ఒక సర్వసంగ పరిత్యాగికి వదిలివేసి ఖగోళ శాస్త్రజ్ఞుడగు గెలీలియో సిద్ధాంతాలను విస్మరించిందో అది స్వయంగా తనకు ఒక భయంకరమైన గతిని దాపురింప జేసుకుంది, ఇప్పటికీ ఆ గతి నుండి బయల్పడ లేదు. మానవునిలో నున్న దైవమే సమస్త జ్ఞానసంపద, అతడే సమస్తమైన మతం. దేనినైతే క్రైస్తవ మతం అస్పష్టంగా బోధించిందో దానిని హైందవమతం మేధకు వేదాంత రూపంలో సుస్పష్టం చేసింది.

ఎవరైనా మనలను కేవలం బుద్ధికుశలత గల జీవులుగా పరిగణించితే అతడు హిందువు కాదు. హిందూమతం బుద్ధి కౌశల్యం యొక్క శ్లాఘనీయతను దైవాన్ని ఎప్పుడూ చూడనివారికి వదిలేస్తుంది. హిందూమతం కేవలం దైవంయొక్క ఔన్నత్యాన్ని, ఆతని సర్వం సహా ఆధిపత్యాన్ని మాత్రమే చాటాలని ఆతనిచే ఆదేశింప బడింది, ఆ విధంగానే వేల సంవత్సరాల తరబడి చేస్తూ వుంది. మనం ప్రప్రథమంగా

ఐరోపా విద్యావిధానాన్ని ఎప్పుడు స్వీకరించామో అప్పుడే మనల్ని మనం విజ్ఞానశాస్త్రి వెలుగులో పెడదారి పట్టించుకున్నాం. విజ్ఞానశాస్త్రి పరిజ్ఞానం కేవలం ఒక చిన్న గదికి మాత్రమే పరిమితమైన కాంతి లోకాని కంతా వెలుగు నిచ్చే సూర్యుడు కాదు. అపరావిద్య అనునది కేవలం విజ్ఞానశాస్త్రిం యొక్క సంక్షేప జ్ఞాన భాండారం. అయితే దానిని మించిన ఉన్నతతరమైన విద్య ఒకటి ఉన్నది, ఒక అమోఘమైన జ్ఞానసంపద ఉన్నది. మన మెప్పుడైతే నిమ్నస్థాయికి చెందిన జ్ఞానానికి ప్రభావితమై వుంటామో అప్పుడు సమస్త కార్యనిర్వహణ మనమే గావిస్తున్నామని ఊహిస్తాం, మనమే స్థితిలో నున్నామో దానిని హేతుబద్ధంగా సమర్థించడానికి ప్రయత్నస్తాం, మన బుద్ధికుశలత ఎంతో శ్రేష్టమైనదని, సర్వశక్తివంతమైనదని తలుస్తాం. కానీ ఇది కేవలం ఒక భ్రమ, ఒక మహా మాయతో ఆవరింపబడిన వైఖరి. ఎవరైనా ఒక్కమారు దైవంయొక్క వైభవాన్ని తమలో అనుభూతి చెందినట్లయితే వారు ఎన్నటికీ మేధ దానికన్నా శ్రేష్టమైనదని నమ్మడు. ఒక ఉన్నతమైన గళముంది, నిర్వివాదమైన, నిశ్చయంగా జరిగితీరే దివ్యవాణి ఒకటి ఉంది. దైవం వసించేది హృదయంలో, పనిచేసేది మేధాశక్తి ద్వారా. అయితే మేధ ఏది ఆలోచించినా హృదయానికి ముందు తెలుస్తుంది. మేధాశక్తిని అధిగమించి హృదయం దాకా ఎవరైనా వెళ్లగలిగితే వారు భగవంతుని గళాన్ని వినగలరు,

CWSA 8-7:891-92

మూడు ప్రధాన ఆలోచనలు

మతపరమైన భారతీయ ఆలోచనా విధానంయొక్క సంయోగలక్షణాన్ని, అభేదతా భావనతో దేనినైనా ఆదరంతో స్వీకరించే లక్షణాన్ని నొక్కి చెప్పే అవసర ముంది ఎందుకనగా అలా చేయకపోతే భారతీయజీవిత గమనంయొక్క ఉద్దేశాన్ని, భారతీయ సంస్కృతియొక్క సంవేదనను పొందే అవకాశం మొత్తం కోల్పోతాము. విశాలమైన, రమ్యమైన ఈ లక్షణాన్ని గుర్తించడం ద్వారా మాత్రమే సమాజజీవనం పైన, వ్యక్తి గత జీవనశైలి పైన దానికి గల సంపూర్ణ ప్రభావాన్ని తెలుసుకో గలుగుతాం. ఒక వేళ మనల్ని మనం ఈ విధంగా ప్రశ్నించుకొన్నట్లైతే, “ఇంతకీ హిందూత్వం అంటే ఏమిటి, అది బోధించే దేమిటి, అచరించే దేమిటి?” మన మీ విధంగా సమాధాన మీయవచ్చు. భారతీయ మతం మూడు ప్రధానమైన ఆలోచనలపై లేక మూడు

అత్యున్నతమైన అతి విశాలమైన, ప్రధానమైన ఆధ్యాత్మిక అనుభవాల ఆధారంగా నిర్మితమయింది అని. మొదటిది, వేద ప్రామాణికమైన సూత్రం, "సృష్టి ఉనికికి మూలం ఒక్కడే", ఆ ఒక్కడికే జ్ఞానులు వేర్వేరు నామాలు ఇచ్చారు. ఉపనిషత్తులు ఘోషించినట్లుగా "రెండవవాడు లేని ఒక్కడు" అని "అద్వితీయుడు" అని, "ఉన్న దంతా అతడే, దానికి ఆవల ఉన్నది కూడా అతడే" అని. "ధృవం" అని బౌద్ధులు అన్నారు. దృశ్యమాన జగత్తును విశ్వసించనివారు, అనగా కేవల వాదులు "సర్వ సంపూర్ణుడు, సర్వ స్వాతంత్రుడు" అన్నారు, బహు దేవతారాధకులు "జీవాత్మను, మహా ప్రకృతిని తన అధీనమందు ఉంచుకున్నవాడు" అని. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే, "నిత్యసత్యుడైన భగవంతుడు", "అనంతుడు" అని అన్నారు.

ఇది సామాన్య జనావళికి చెందిన మొదటి ఆధారం. దానిని అనేక విధములైన మేధోపరమైన సిద్ధాంతాల ద్వారా వ్యక్తపరచవచ్చు. వ్యక్తపరచబడింది కూడా. ఈ శాశ్వతుని, ఈ అనంతుని, ఈ నిత్య సత్య దైవాన్ని కనుగొని, అతని సాన్నిధ్యానికి చేరువై అతనితో ఏదో ఒక విధమైన లేక ఒక స్థాయికి చెందిన సంయోగమొందటం అనేది దాని ఆధ్యాత్మిక అనుభవంయొక్క పరాకాష్ట స్థితి, దాని చిట్టచివరి ప్రయ త్నము. అది భారతదేశంయొక్క మతపరమైన మానసంయొక్క సార్వత్రిక సూత్రం. ఈ ఆధారాన్ని ఏ సూత్రానుసారం వాస్తవమని నమ్మినా, ఈ గొప్ప ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాన్ని భారతదేశంలో గుర్తింపు పొందిన వేలాది మార్గాలలో ఏదో ఒకదానిని అనుసరించినా లేదా వాటి శాఖల నుండి ఆవిర్భవించన ఏ నూతన మార్గాన్ని అను సరించినా మతంయొక్క మూలానికి చేరినట్లే. ఎందుకనగా దాని రెండవ ప్రధానమగు ఆలోచన ప్రకారం శాశ్వతుడు, అనంతుడు అగు దైవాన్ని చేరడానికి అనేకమైన మార్గాలున్నాయి. అనంతుడగు దైవం అసంఖ్యాకమైన అపారతలతో కూడి ఉన్నాడు. వీటిలోని ప్రతి ఒక్క అపారత స్వయంగా ఒక శాశ్వతుడగు దైవంగా భాసిల్లుతున్నవి. ఇక ఇక్కడ విశ్వాని కున్నటువంటి పరిమితుల్లో దైవం తాను స్వయంగా ప్రకటితమై అనేక విధాలుగా ఈ ప్రపంచ మందు తనను తాను సఫలీకృతుడిని చేసుకుంటాడు. అయితే ప్రతి ఒక్క విధానం దైవానికి చెందినదే. ఎందుకనగా ప్రతి ఒక్క పరిమితమైన దానిలో, అన్ని విషయాల ద్వారా అతని రూపాలుగా, చిహ్నాలుగా అతనిని కనుగొన గలం, ఈ అనంతుడి దరి చేరగలం. విశ్వగతమైన శక్తులన్నీ ఆతని సుస్పష్ట రూపాలే, అన్ని బలాబలాలు ఆ ఏకైకుడి శక్తులే. మహాప్రకృతి కార్యక్రమాల వెనుక నున్న

దేవతలు ఆ ఒక్కడైన దైవంయొక్క శక్తులుగా, నామరూపాలుగా, వ్యక్తిత్వాలుగా పరిగణించబడాలి, పూజించబడాలి. అన్ని సంఘటలల వెనుక ఒక అనంతమైన చేతనాశక్తి, కార్యనిర్వాహక శక్తి, దైవసంకల్పం లేక దైవశాసనం, మహా మాయ, మహా ప్రకృతి, మహాశక్తి లేక దైవికమగు కర్మ ఉంటాయి. అవి మనకు మంచిదిగానో లేక చెడ్డదిగానో, అంగీకారయోగ్యమైనది గానో లేక కానివిగానో, అనుకూలమైనవిగానో లేక ప్రతికూలమైనవిగానో కనిపించవచ్చు. అనంతమైనది సృష్టిస్తుంది, అది బ్రహ్మం; కాపాడుతుంది, అది విష్ణువు; నాశనం చేస్తుంది. అది రుద్రుడు లేక శివుడు, మహోత్కృష్టమైన దైవశక్తి ఏదైతే సహాయపడి, రక్షణ కల్పించి మేలు చేకూరుస్తుందో అది తనంతట తాను లోకా లన్నింటియొక్క మాతయగు మహాలక్ష్మిగా లేక మహా దుర్గగా రూపొందించుకుంటుంది. నాశనమొందించు ముసుగులో సైతం మేలు కలుగ జేసేది మహాచండి లేక మహాకాళి, నల్లని మేని ఛాయగల శ్రీమాత. ఒక్కడైన దైవం తనను తాను తన లక్షణాల కనుగుణమైన రూపాలలో అనేక నామాలతో అనేక దేవతలుగా ప్రకటిత మవుతాడు. వైష్ణవుడియొక్క దివ్యప్రేమాధిదేవత అగు దైవం, శాక్తేయుడియొక్క దివ్యశక్తియుతుడగు దైవం, ఇద్దరు వేర్వేరు దేవతలుగా కనిపిస్తారు; కానీ వాస్తవానికి వారు వేర్వేరు ఆకారాలతో నున్న ఒకే దైవం. ఒక వ్యక్తి పరమాత్మను వీటిలోని ఏ నామం ద్వారానైనా, ఏ రూపం ద్వారా నైనా యెరిగియో లేక ఎరుక లేకనో సమీపించ వచ్చు. ఎందుకనగా వాటి ద్వారానే గాక వాటికి అతీతంగా కూడ చివరికి మహోత్కృష్టమైన దివ్యానుభవం పొందవచ్చు. తీవ్రమైన పర్యవసానానికి కారణభూతమగు మూడవ ఆలోచన ఏదైతే భారతీయ మతతత్వానికి మూలమైనదో అది ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి అత్యంత క్రియాశీలమైనది, ఒక సార్వత్రిక చేతన గాని లేక సమస్త అంతర్గత, బహిర్గత మహాప్రకృతిని చీల్చుకొని పోవటం ద్వారా గాని దైవసన్నిధికి చేరవచ్చు. ప్రతి ఒక్క వ్యక్తిగతమైన అంతరాత్మ స్వయంగా తన స్వకీయ ఆధ్యాత్మిక పాత్రలో దివ్యమైన ఆ 'తత్ ' లేక దైవాన్ని కలుసుకోవచ్చు. ఎందుకనగా దానిలో 'ఏకం' అగు దైవంయొక్క ఉనికి సన్నిహితమైనది లేక కనీసం దానితో సన్నిహితమైన సంబంధం కలిగినదేదో ఉన్నది. భారతీయమత సారాంశం మన మనస్సు నుండి, మన జీవితం నుండి ఆత్మజ్ఞానాన్ని కప్పి వుంచిన అజ్ఞానం నుండి బయల్పడటానికి ఏ విధమైన జీవితం గడపాలి, ఏ విధంగా ఎదగాలి అనే లక్ష్యాన్ని సాధించటం, మనలో నున్న దివ్యత్వాన్ని గురించిన చేతనను

పొందటం. ఈ మూడు విషయాలు వెరసి హిందూమతంయొక్క సర్వస్వం, దాని ప్రధానమైన భావం; ఇంకా దాని గురించి తెలుసుకోవాలి అనుకుంటే, దాని లక్షణం.
CWSA 20:193-195 అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి (9573605734)

మానవజీవితం నాలుగు అవసరాలు

హిందూమతము జీవితానికి నాలుగు ముఖ్యలక్షణాలను మన ముందు ఉంచింది. మొదటగా అది గుర్తించినసత్యం ఏమిటంటే ఈ ప్రపంచంకంటే ఉన్నతమైన దివ్యచేతన ఒకటి ఉందనీ, అంతా అందులో నుండే ఉద్భవించి, తుదకు అందులోనే లీనమౌతుందనీ నిర్ధారించింది. ఇదే మనం గ్రహించవలసిన సత్యం. మానవులు ఈ స్థితిని చేరుకోవాల ంటే తమ జీవితకాలమంతా అందుకు కావలసిన అర్హతను పొందే ప్రయత్నం కూడా చేయాలికదా! ఉన్నత చేతనలో ఉండే అనుభవాన్ని స్వయం కృషి ద్వారానే సాధించాలి. ఇంతే కాదు హైందవం చక్కగా అన్వేషించబడి, సుస్థిరమైన బహుముఖా లుగా (శాఖోపశాఖలై) విస్తరించగల జ్ఞానాన్ని క్రమశిక్షణను రూపొందించింది. అది సాధ్యం కాదని భావించేవారికి కూడా అనుకూలంగా ఒక సాంఘిక వ్యవస్థను ఏర్పరచి ఆయా వ్యక్తుల నైతిక, మానసిక వికాసానికి దోహదం చేసింది. ఈ వ్యవస్థలో వ్యక్తులు తమ పరిధిలో తాము సాధన చేస్తూవే సాంఘిక సామరస్యాన్ని కూడా సాధించి ఉన్నత మానసిక చేతనను కూడా సిద్ధింపచేసుకొనగలరని భావించింది. పైన చెప్పిన విషయాలు ఏ మతానికైనా అత్యంత ఆవశ్యకమే. హైందవం ఇందులో చివర పేర్కొన్న ఉన్నత మానవికి అత్యంత ఆవశ్యకమే. హైందవం ఇందులో పేర్కొన్న ఉన్నత మానసానికి అత్యంత ప్రాధాన్యతను ఇచ్చి, లౌకిక జీవనం కూడా మత పరిధిలోనిదే కాని భిన్నమైనది కాదు అని బలంగా నమ్మింది.

మానవులకు ఇష్టమైనవి ఈ నాలుగే

ప్రాచీన భారత నాగరికత ప్రముఖంగా మానవుల చతుర్విధ అవసరాలపై ఆధారపడిందని అనుకోవచ్చు. అవి 1. కోరిక భోగలాలసత, 2. ఆర్థిక, భౌతిక అవ సరాలను తీర్చుకొనే విధానాలు, మానసికమైన కోరికలను తృప్తిపరచుకోవడం, 3. సంఘంలో అవసరమైన నైతిక విలువలు కాపాడటం, 4. ఆధ్యాత్మిక సంబంధమైన మోక్ష సాధన. వీటినే చతుర్విధ పురుషార్థములు (ధర్మార్థ కామ మోక్షములు)

అని కూడా అంటారు. ఏ సంస్కృతి అయినా, ఏ సమాజం అయినా వీటివలన సమర్థవంతంగా నెలకొల్పబడుతుంది. చాలా అరుదైన సందర్భాలను మినహాయిస్తే, మొదటి మూడు నాలుగవ పురుషార్థం కంటే ముందుగానే అవసరంకూడా. జీవితం అనవసరం అని దాన్ని వదలి వేయాలంటే, ముందుగా దాన్ని పరిపుష్టం చేసి లోతు పాతులు తెలుసుకోవాలి కదా! అట్లాగే కుటుంబము సంఘము ఇష్టదేవతలు నిర్లక్ష్యానికి గురికాకుండా చూచుకోవాలి. ఉన్నత పరిపూర్ణత్వాన్ని కోరుకొనేవారు దిగువస్థాయి నుండే దాన్ని సాధిస్తూ పోవాలికదా! సన్యాసం, ఆశ్రమవాసం, మోక్షసామ్రాజ్యం అనేవి ప్రారంభదశలోనే తొందరపడి చెప్పే ఉపన్యాసాలు కాకూడదు.

చతుర్వర్ణ వ్యవస్థ

చతుర్వర్ణవ్యవస్థను నిరర్థకమైన, కాలంచెల్లిన అర్థంలేని కులవ్యవస్థ అని భావించ రాదు. ఇతర దేశాలలో ఉన్న పరస్పర వైరుధ్య భావాలతో నిండిన వర్గపోరాటాల లాంటిది ఇది కాదు. వర్గపోరాటం, వేరే నాగరికతలకు సంబంధించినది. వాటిలోనూ పూజారులూ, భూస్వాములూ వర్తకులు వ్యవసాయ కూలీలు, ఉండేవారు. అట్టి నాగరికతలలోనూ ప్రారంభదశలో మనదేశ విధానం వంటిదే అండేదని చెప్పవచ్చు. కాని వాటిలో విభేదాలు కూడా ఉండేవి.

ప్రాచీన భారత నాగరికతలో మానవులు తమతమ మనస్తత్వాలను బట్టి జీవన విధానాన్ని ఎన్నుకునేవారు. ఇవి కూడా నాలుగు రకాలే. విద్యలకు, విజ్ఞానానికి చెందినవారు సమున్నత స్థానాన్ని ఆక్రమించారు. తరువాతి స్థానం పరిపాలన, యుద్ధ కౌశల్యము నాయకత్వ లక్షణాలు కలిగిన వారిది. మూడవ స్థానంలో వస్తూత్పత్తి, పంపిణీ చేసేవారు. కళాకారులు ఉండేవారు. ఈ మూడు వర్గాలవారు ద్విజులు. వీరికి ఉపనయన సంస్కారం ఉండేది. వీరే క్రమంగా బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులుగా స్థిరపడ్డారు. చివరి స్థానంలో అంతగా మానసిక పరిణతి సాధించలేనివారు ఉండేవారు. వీరికి తగినంత దేహదార్ఢ్యం ఉండటం వలన సేవాకార్యక్రమాలలో స్థిరపడ్డారు. వారే శూద్రులు. ఈ విధంగా సంఘంలో వైజ్ఞానిక ఆర్థిక అవసరాలు తీరేవి. కాల ప్రవాహంలో తరతమ భేధాలు కూడా ఇలాగే ఏర్పడ్డాయి.

విద్యావంతులైన బ్రాహ్మణులు, పూజారులుగానూ, వేదాంతులుగనూ, మంత్రాం గం తెలిసిన సలహాదారులుగనూ, పండితులుగనూ, మతపెద్దలుగనూ ప్రముఖ

స్థానం వహించేవారు. ఇక క్షత్రియులలో నుండి ప్రభువులు, సైనికులు, రాష్ట్రప్రముఖులు, పరిపాలనాదక్షులుగనూ ఏర్పడి ద్వితీయస్థానం ఆక్రమించారు. ఉత్పత్తిదారులైన కర్షకులు, పంపిణీదారులు, వర్తకులు, వృత్తిపనివారు మూడవ వర్గంగానూ, శూద్రులు పై మూడు వర్గాలకు అవసరమైన సేవలు అందించేవారుగానూ స్థిరపడ్డారు.

ఇలా జరిగినంతకాలం సంఘం సుస్థిరంగానే ఉండేది. ఒకటి రెండు విదేశీ నాగరికతలలోనూ యిలాగే వుండేది. భారత సంస్కృతిలో మతవిశ్వాసాలు, విద్య, మేధావికాసము, కూడా ఉండేవి. ఇది సుస్థిరముగా సమున్నతంగానూ ఉండేది. భారతీయ సంస్కృతిలో ప్రతి మనిషియొక్క స్థానం అతని పుట్టుకను బట్టి కాకుండా అతని అభిరుచులను సామర్థ్యాన్ని బట్టి నిర్ణయించబడేది ఈ నియమం కచ్చితంగా అమలులో ఉన్నంతవరకు దానికి ప్రత్యేకమైన ప్రాముఖ్యం, ప్రాధాన్యత కూడా ఉంటాయి గదా!

కాని, ఎంత విశిష్టమైన సమాజమైనా కాల క్రమేణా భౌతికతవైపే పయనించే యంత్రం తయారవుతుంది. అందువలన సున్నితమైనటువంటి, మానసికమైనటువంటి అభిరుచులపై మాత్రమే ఆధారపడే సాంఘిక వ్యవస్థ పూర్వం జరిగినట్లే మనుగడ సాగించేలా చూడాలనుకోవడం వృధా ప్రయాసే అవుతుంది.అట్లా అనుకోవడం వలననే పుట్టుక ఆధారంగానే వృత్తిని నిర్ణయించే విధంగా ఈ కులవ్యవస్థ వచ్చింది. ఈ పరిణామాన్ని అర్థం చేసుకోవాలంటే దీన్ని మరో కోణం నుండి పరిశీలించాలి. ఈ సాంఘిక వ్యవస్థ ఈ విధంగా స్థిరపడటం వెనుకనున్న బలమైన కారణాలను ఇంకనూ అన్వేషించవలసి యుంది.

ఉన్నతమైన సత్యమే అత్యంత ప్రధానం

విజ్ఞాన సముపార్జన మతవిశ్వాసాల పరిరక్షణ మాత్రమే అత్యున్నత సత్యాలని భారతీయ సాంప్రదాయం భావించలేదు. సత్యాన్ని వివిధ రూపాలలో, అర్థాలలో దర్శించి, దాన్ని ఒక ఆంతరంగిక అనుభవంగా మలచుకొని, అట్టి చేతన మాత్రమే అత్యంత ఆవశ్యకం అని మనదేశం భావించింది. ఒక సిద్ధాంతం జీవాత్మ పరమాత్మలో ఐక్యం కావటమే జీవితలక్ష్యం అని భావించగా మరో సిద్ధాంతం ప్రకారం దైవత్వం అంతర్గతంగా బీజప్రాయంగా మానవులలో ఉన్నా, ప్రకృతిలో అతని ఉనికి మరో విధంగా ఉంటుందని నిర్ధారించింది. వేరొక సిద్ధాంతం ప్రకారం జీవాత్మ వేరు, పర

మాత్మ వేరు. ఈ విభేదాలున్నా వీటన్నింటికీ మూలం జీవాత్మయొక్క ప్రాధాన్యతే. అదే మానవ జీవితానికి అర్థాన్ని, పరమార్థాన్నీ ఇవ్వగలదు. దైవ భావనను మానవ జీవితం నుండి తొలగించిననాడు ప్రకృతికి ప్రయోజనమే లేదు. మనం దేన్నయితే, 'మాయ', 'ప్రకృతి', 'పరాశక్తి' అంటున్నామో ఆ పరమాత్మనూ, వ్యక్తుల జీవాత్మనూ, ద్వైత, అద్వైత, విశిష్టా ద్వైత శాఖలన్నీ అంగీకరించాయి. అదే విధంగా మానవులలోని అంతర్గత ఆధ్యాత్మికతనూ, దానితో దివ్యాత్మకుగల అవినాభావ సంబంధాన్ని కూడా ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు ఆదారభూతంగా నిర్ధారించాయి.

ఇక దైవం అంటే మానవాతీత నిరపేక్ష అనంత శక్తి అని కాని, లేక అతీత శక్తి గల అభౌతిక అనంతుడు అనిగాని భావించటం మనకే వదలి వేయబడింది. అసలు విషయం ఏమిటంటే భగవంతుడు సృష్టికి కేంద్రముగా, హృదయస్థానంలో ఉన్నాడనీ అతనిలోనే ఈ విశ్వమంతా ఒదిగి యుంటుందనీ విశ్వసించాలి. ఆత్మ సాక్షాత్కారము అంటే ఆయనను అన్వేషించటమే. మతాలలో నిశాఖా పరబేధాలు అందరిలో ఉన్న ఏకాత్మను దర్శించటానికే అని అందరూ అంగీకరించాలి. కేవలము ఆత్మజ్ఞానమే మనకు కావలసినది. ఆంతరిక ఆత్మను తెరచియుంచి అనంతునిలో జీవించి శాశ్వత మైన దానిని అన్వేషించి, దైవ సాన్నిధ్యాన్ని పొంది, తరించటమే మతముయొక్క ముఖ్యోద్దేశము. మోక్షం అంటే ఇదే. ఇదే సజీవ సత్యము. ఇదే మోక్ష ఫలితము. ఈ అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యమే చలన శీలమైన భారతీయ మతవిశ్వాసాలకు పరమావధి. చూడటానికి భిన్నంగా కనిపించే విధానాలన్నింటినీ ఏకం చేసి బంధించి యుంచే భావనకూడా కేవలం ఇదే.

CWSA 20:183-84 అనువాదం: కె.ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు (9848848291)

సనాతన ధర్మం: మానవజాతి

భారతీయ తత్త్వచింతనలో మనిషి

దివ్యమైన విశ్వాత్మని మాత్రమే కాక మనిషిని కూడా మన శాస్త్రాలు పురుషుడు అని ఒకే పదంలో సూచిస్తాయి. మానవాళికి దైవానికి మధ్య ఏకత్వాన్ని సూచించుట కోసం కాబోలు నర, నారాయణలు సనాతన ద్వయం. ఉన్నది ఇద్దరైనా ఇద్దరూ ఒక్కటే. శాశ్వతంగా ఇరువురూ, శాశ్వతంగా ఒక్కరు. జలాలలో కొలువు ఉండేవాడు. నారాయణుడు అంటారు, శాస్త్రవ్యాఖ్యాతలు. కాని నా ఉద్దేశ్యంలో అఖిల మానవాళి సారం, ఆత్మ నారాయణుడు అని ఆ భావనలోని అంతరార్థం. నరుడు ఉన్నచోట నారాయణుడు ఉంటాడు. ఎందుకంటే ఇరువురిని వేరుచెయ్యడం సాధ్యంకాదు. క్రీస్తు కొన్ని సందర్భాలలో తాను మానవుడి శిశువుని అని చెప్పుకుంటాడు. పురుషుడి తనయుడు అని ఆయన ఉద్దేశం. ఆ శబ్దానికి గ్రీకు అనువాదాన్ని ఊహించుకోవాలంటే నాకు అన్న అనుచితమైన పదమే స్ఫురిస్తుంది. పురుషుడు అన్న పదానికితత్సమమైన ఏదో సిరియన్ పదానికి అదొక అవివేకమైన యధాతథ అనువాదం మాత్రమే ననిపిస్తుంది.

మనిషిలో ఎన్నో దివ్యమైన అవకాశాలు ఉన్నాయన్న విషయం నిజమే కావచ్చు. అతడు కేవలం భౌతిక పరిణామక్రమంలో ఒక దశ మాత్రమే కాదు. అతడే ఒక ఆధ్యాత్మికపరిణామ క్షేత్రం. ఆ పరిణామం అతడితోనే ఆరంభమై అతడిలోనే అంతం కానుంది. మానవుడు నిర్మించబడ్డాకనే దేవతలు సంతృప్తి చెందారు. జంతురూపాల్ని తిరస్కరించిన దేవతలు మనిషిని చూసి సుకృతమేవ అని ఎలుగెత్తి చాటారు. మనిషి నిజంగా అందంగా, అద్భుతంగా, నిర్మించబడ్డాడు, ఉన్నత పరిణామం ఇప్పుడు ఆరంభం కావచ్చు. మనిషి దైవాన్ని పోలినవాడు. పశువునుండి దేవతల వరకు గల జీవరాశులన్నిటియొక్క సంఘటిత రాశి. మారని అచలత్వం వాటి గుణం అయితే అనంతమైన వైవిధ్యం మనిషి గుణం. అత్యున్నత స్థాయికి చెందిన ప్రాణులలో కూడా నిశ్చలత్వం ప్రధాన గుణమైతే గొప్ప సక్రియాత్మకత మనిషి లక్షణం. ప్రస్తుత స్థాయిలో అధికారంలో అతడు దేవతల కన్నా కాస్త దిగువ స్థాయిలో ఉన్నా, ఏదో ఒకనాటికి తన పరిణామానికి అంతంలో దేవతలని మించి పోతాడు. స్థిర లక్షణులైన తక్కిన జీవులు, జంతువులు, దేవతలు, యక్షులు తదితరులకి కూడ తమ స్థితిని మించి ఎదిగే అవకాశం వున్నది. కానీ, ఆ మార్పుని సాధించడంకోసం

వారు మానవ దేహాన్ని, పార్థివ జననాన్ని స్వీకరించవలసి వుంటుంది.

CWSA 12:7

ధర్మాన్ని నిలబెట్టేది

ధర్మం అన్న పదానికి నైతిక, లౌకిక, తాత్త్విక మతసంబంధిత, ఆధ్యాత్మిక అర్థాలు ఉన్నాయి. వీటిలో ఏ ఒక్క అర్థంలోనైనా ఆ పదాన్ని ప్రయోగించవచ్చు. పూర్తిగా నైతికంగానో, పూర్తిగ తాత్వికంగానో లేదా పూర్తిగా మతసంబంధితమైన అర్థంలోనో ఆ పదాన్ని ప్రయోగించవచ్చు. నైతికంగా చూస్తే అది సత్యవ్రతాన్ని నైతికనియమావళిని సూచిస్తుంది. మరింత బాహ్యమైన, లౌకికమైన, అర్థాన్ని తీసుకుంటే అది సాంఘిక నియమానళిని, సాంఘిక నియమావళికి విధేయమైన జీవనసరళిని సూచించవచ్చు...

భారతీయ చింతనలో ధర్మం అంటే మంచిది, సరైనది, నైతికమైనది, న్యాయ బద్ధమైనది మాత్రమే కాదు. అది మనిషికి అన్య జీవులకి, ప్రకృతికి, దైవానికి, మధ్య సంబంధాలన్నింటినీ శాసించే, ఒక దివ్య నియమావళి. కర్మకి చెందిన వివిధ రూపాలలో, సూత్రాలలో అంతర బాహిర జీవన రాపాలలో, లోకంలోని అన్ని రకాల సంబంధాల తీరు తెన్నులలోను క్రమంగా రూపు దేలే దివ్యతత్వం దృష్టితో చూసినప్పుడు కనిపించే దివ్య నియమావళి ధర్మం. మనం ఎందులో లగ్నమై ఉంటామో, అది ధర్మం. మన అంతర బాహిర చర్యలన్నీ దేని వల్లనైతే సంలగ్నమై ఉంటాయో అది ధర్మం. దాని ప్రాథమిక అర్థంలో చూస్తే, అది మన చర్యలన్నింటినీ రహస్యంగా నియంత్రించే మన మౌలిక స్వభావం. ఆ విధంగా చూసినప్పుడు ప్రతీ జీవికి, ప్రతీ వర్గానికీ జాతికీ, వ్యక్తికీ సముదాయానికి దాని స్వంత ధర్మం ఒకటి వుంటుంది. రెండవ విషయం ఏమిటంటే మనలో అభివృద్ధిచెంది, మనలోఅభివ్యక్తం కావలసిన దివ్యప్రకృతి ఒకటి ఉంది. ఆ అర్థంలో చూసినప్పుడు ఏ విధమైన ఆంతరిక కర్మల చేతనైతే మన ఆత్మలో ఎదుగుతుందో అదే ధర్మం. మూడవ విషయం ఏమిటంటే వ్యక్తినే కాక, మొత్తం మానవజాతిని ఓ దివ్యమైన ఆదర్శం దిశగా వేగంగా ముందుకు తోసే విధంగా మన చింతనని, కర్మలని, మన పరస్పర సంబంధాలని శాసించే నియమావళినే ధర్మం అంటారు.

ధర్మం గురించి ప్రస్తావించేటప్పుడు అది సనాతనమైనది, అచంచలమైనది

అన్నట్టు చెప్పుకుంటారు. ధర్మం అనే ఆదర్శాన్నే తీసుకుంటే దానియొక్క మౌలిక తత్త్వాన్ని తీసుకుంటే అది నిజమే. కాని దాని బాహ్యరూపాలలో అది నిరంతరం మార్పునకు గురవుతూ, పరిణామం చెందుతూ ఉంటుంది. ఎందుకంటే మొదట్లో మనిషి ఆదర్శాన్ని అందుకుని అందులో జీవించగలిగే స్థితిలో ఉండడు. అంతో ఇంతో పరిపూర్ణంగా దాని కోసం ఆకాంక్షిస్తూ, దాని జ్ఞానంకోసం శోధిస్తూ, దాన్ని ఆచరించాలని ప్రయత్నిస్తూ ఎదుగుతూ ఉంటాడు. ఆ ఎదిగే ప్రయత్నంలో దివ్యమైన నిర్మలత్వం, విశాలత్వం, ప్రకాశం, స్వేచ్ఛ, శక్తి, సత్యం, ఆనందం, ప్రేమ, శ్రేయస్సు, ఏకత్వం, సౌందర్యాల దిశగా ధర్మం మనసు తీసుకుపోతుంది. ధర్మ వృద్ధిని నిరోధించేదంతా, ధర్మ ప్రభావాన్ని చవిచూడనిదంతా, లోన రహస్యంగా నిక్షిప్తమైన దివ్య నిధులని బయటపడనీయనిదంతా బయటపడనిచ్చే ఉద్దేశం లేనిదంతా ధర్మం యొక్క నల్లని నీడలా, దాని తిరస్కృతిని ధర్మానికి అడ్డుగా నిలిచి వుంటుంది. అంతర్వైరుధ్యం అపరిశుద్ధత సంకుచితత్వం, బానిసత్వం, అంధకారం, బలహీనత కుటిలత్వం స్పర్థ, వేదన, విభజన, వైకల్య, వికారాలతో (మనిషి తన పురోగమన క్రమంలో విడనాడవలసిన లక్షణాలన్నింటితో) కూడుకున్న ఒక అభివ్యక్తిని అది ప్రదర్శి స్తుంది. అదే అధర్మం. ధర్మం కానిది. అది ధర్మాన్ని అందుకుని అతిక్రమించాలని చూస్తుంది. వెనక్కు లాగాలని, కిందికి ఈడ్చాలని చూస్తుంది. దుష్టత్వానికి, అజ్ఞానానికి, అంధకారానికి మూలమైన ప్రతిఘటనాత్మక శక్తి అది. ఈ రెండింటిమధ్య సనాతనంగా కలహం, సమరం కొనసాగుతుంటాయి. జయాపజయాల లయలు కనిపిస్తుంటాయి. కొన్నిసార్లు ఉన్నత శక్తులది పైచేయి. అయితే కొన్ని సార్లు అధోబలాలు గెలుస్తాయి. *CWSA 19:172-72*

ఆర్యుడు పరిపూర్ణ మానవ ఆదర్శం

ఆర్య అనేది జాతీయ శబ్దం అనుకుంటే 'ఆర్', అనే ధాతువుని అందులో మూలశబ్దంగా గ్రహించవచ్చు. 'ఆర్', అంటే శక్తి, శౌర్యం. పోరాడటం అనే అర్థం గల 'ఆర్' అన్న ధాతువు నుండి అది వచ్చింది. దానినుండే గ్రీకుల యుద్ధ దేవత అయిన 'ఏరియోస్' (Areious) పేరు వచ్చింది. 'ఏరియస్' (Areious) అంటే ధైర్యం. యుద్ధపరాయణత. అలాంటిది మరో పదం (Arete) అంటే సౌశీల్యం. లాటిన్ పదం వర్టస్ (virtus) కి దీనికి కూడా సంబంధం ఉంది. కాబట్టి 'ఆర్' అన్న

ధాతువులో మొదట భౌతికబలం, ధైర్యం, ఆ తరువాత నైతికబలం, ఔన్నత్యం ధ్వనిస్తుంది. ఆ అర్థాన్నే ప్రస్తుతం మనం స్వీకరిద్దాం. "మహోన్నతమైన ప్రజ్ఞని సాధించటం కోసం మేము పోరాడుతాం. అందుకే మనుషులు మమ్మల్ని యోధులు అంటారు." ఇక్కడ ప్రజ్ఞ అతి శ్రేష్ఠమైనది. అత్యున్నతమైనది. అతి ప్రకాశవంతమైనది. అతి దివ్యమైనది, అయిన తత్వాన్ని తెలుసుకోగలిగే జ్ఞానం, దాన్ని ఎంచుకొనే వివేకం, అందులో ఇంకా ఎంతో అర్థం వుంది. అన్నిటీ గురించిన జ్ఞానం కలిగి ఉండడం, దయతో, భక్తితో కూడుకున్న మనోభావం కలిగి ఉండడం. అతి కుటిలమైన, అందవిహీనమైన, అంధకార బంధురమైన వాటి పట్ల కూడా అదే మనోభావాన్ని కలిగి ఉండడం. ఎందుకంటే ఆ మనోభావం అన్నిట్లో సమానంగా విశ్వాత్మ కొలువున్నా డన్న గుర్తింపునుండి పుట్టింది. ఎందుకంటే సత్కార్మ అనేది ఒక ఎన్నిక. భగవంతుణ్ణి మరుగుపరిచే దానిపట్ల తిరస్కృతి, భగవంతుణ్ణి వ్యక్తం చేసేదానిపట్ల అపేక్ష. ఇక ఆ ఎన్నిక ఒక యుద్ధం. ఓ విశ్వప్రయత్నం. ఆ ఎన్నిక చేసుకోవడం సులభంకాదు. దాన్ని అమలు చేయటం కూడా సులభంకాదు. దివ్యత్వపు శిఖరాలని ఎవరైతే అంచెలంచెలుగా అధిరోహించాలని కాంక్షిస్తారో దేనికీ భయపడకుండా అపజయానికి వెరవకుండా తన ప్రతిభ కన్నా ఎంతో విశాలమైనదని వెనుదీయకుండా తన ఆత్మో న్నతికన్నా ఎంతో ఎత్తైనదని సంశయించకుండా తన శక్తిస్థైర్యాలకన్నా ఎంతో ఘనమైనదని సంశయించకుండా ఎవరైతే ఆ ఎన్నిక చేసుకుంటారో అతడే ఆర్యుడు. అతడే దివ్య యోధుడు. విజేత, ఉత్తముడు, గ్రీకుల అరిస్టోస్ (Aristos), గీతలో చెప్పబడ్డ శ్రేష్టుడు. మూలార్థంలో తీసుకుంటే ఆర్య అంటే ప్రతిఘటన. అతిక్రమణ. తన వెలుపల, లోపల మానవ పురోగతికి అడ్డు పడేదానిపై ఉద్యమించేవాడే ఆర్యుడు. ఆత్మ విజయం అతడి మొదటి ధర్మం. అతడు ఈ పృథ్విని, పార్థివ దేహాన్ని అధిగ మిస్తాడు. సామాన్యుల్లా వాటి జడత్వానికి మారని కాలక్రమానికి, తమోగుణానికి లొంగిపోడు. అతడు ఈ జీవితాన్ని, జీవశక్తులని అధిగమిస్తాడు. వాటి తపనలకి, కోరికలకి, లొంగిపోవటానికి ఒప్పుకోడు. వాటి రాజసిక తాపత్రయానికి బానిస కాడు. అతడు మనస్సుని, మానసిక అలవాట్లని అధిగమిస్తాడు. అజ్ఞానపు పంజరంలో అపోహల వారసత్వంలో సాంప్రదాయక భావాలలో ప్రియమైన అభిప్రాయాలలో బందీగా మిగిలిపోడు. అతడికి శోధించి ఎంచుకోవడం తెలుసు. అతడు తన ప్రజ్ఞలో విశాలంగా, నమ్యంగా, ఉంటాడు. సంకల్పంలో బలంగా, దృఢంగా ఉంటాడు. ఎందుకంటే

అతడు అన్నిట్లో సత్యాన్నే శోధిస్తాడు. అన్నిట్లో ఋతాన్ని శోధిస్తాడు. అన్నిట్లో ఉన్న స్వేచ్ఛని శోధిస్తాడు. అతడి ఆత్మ విజయంలోని మహర్లక్ష్యం ఆత్మ పరిపూర్ణత. కాబట్టి తాను గెలిచినదాన్ని నాశనం చెయ్యడు. ఉద్ధరించి దాని సాఫల్యాన్ని సాధిస్తాడు. తనకి దేహం, ప్రాణం, మనస్సులు ఇవ్వబడటానికి కారణం వాటికన్నా ఉన్నతమైన దాన్ని సాధించడం కోసమేనని అతడికి తెలుసు. కాబట్టి వాటిని అతిక్రమించాలి. అధిగమించాలి. పరిమితులని పటాపంచలు చేయాలి. వాటి తాపత్రయాల సమ్మో హనాన్ని త్రోసిపుచ్చాలి. కాని ఆ మహోన్నత లక్ష్యం కేవలం జీవనశూన్యం కాదని, ఇక్కడ వర్థమానంగా వ్యక్తమయ్యే తత్వం అని అతడికి తెలుసు. అదే దివ్యసంకల్పం. చైతన్యం, ప్రేమ, ఆనందం, ఆ తత్త్వాన్ని కనుగొన్నప్పుడు అది అధోజీవన అంశాలని పూరిస్తుంది. దాన్ని కనుగొన్న సాధకుణ్ణి, దాన్ని గ్రహించుకోగల సామర్థ్యం గల పరిసరాలని అది పూరిస్తుంది.దానికి అతడు సేవకుడు, ప్రేమికుడు, సాధకుడు. దాన్ని సిద్ధించుకున్న తరువాత దాన్ని తన కర్మలలో, ప్రేమలో, ఆనందంలో, జ్ఞానంలో, మానవాళికి పంచి పెడతాడు. మరి ఆర్యుడు అన్నవాడు నిత్య శ్రామికుడు, యోధుడు, మహోన్నత లక్ష్యాన్ని శోధించడం కోసం సేవించడంకోసం అందుకు అవసరమైన మానసిక, దైహిక పరిశ్రమ నుండి వెనుదీయక పనిచేస్తాడు. సమస్యలనుండి తప్పుకోడు. వేసటవల్ల విరామం కోరడు. తనలోను, లోకంలోను దిగిరానున్న దివ్యసామ్రాజ్యం కోసం పోరాడుతూ ఉంటాడు.

CWSA 13: 442- 443 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి (9500069322)

మోక్షం

నిరాశావాదులు మోక్షాన్ని నిర్మూలనంగా లేక అంతరించిపోవుటగా భావించారు. కాని దాని అసలైన అర్థం స్వేచ్ఛ. మనిషి బంధాలనుంచి వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛను పొందుటయే మోక్షం. కాని మోక్షం పొందుటకొరకు ఉండే గాఢావేశం కూడా చిట్టచివరి బంధమే. ఆత్మ పరిపూర్ణంగా స్వేచ్ఛను పొందే దానికంటే ముందే ఆ గాఢావేశాన్ని కూడా సాధకుడు త్యజించాలి, ఇంకను చివరగా కలిగే జ్ఞానం “ఎవరూ బద్ధులు కారు, ఎవరూ స్వేచ్ఛను కోరుకొనడం లేదు” అనేది. కాని అంతరాత్మ యెప్పటికీ పరిపూర్ణ స్వేచ్ఛను కలిగేవుంది. బంధం ఒక భ్రమ ఆ బంధం అనే జ్ఞానం నుండి

విముక్తి పొందాలను కొనుట కూడా ఒక భ్రమే. మనం బద్ధులమై వుండడమే గాక, క్రీడలో కూడా వున్నాం.మనంతట మనమే మన సంతసం ప్రకారం విప్పుకోగలముడుల లాంటివి అవి. దేశ కాలాల కార్యకారణ సంబంధాల కావలవున్న ఏకమే వా ద్వితీయం, అని చెప్పబడే విశ్వ జనీన యేక మాత్ర అస్తిత్వంనుండి విడివడిన ప్రత్యేకమైన అస్తిత్వం గల వాడననే అహంకారం భ్రమల ముడు లన్నింటిలో అత్యంత సమస్యాత్మకమైనది.

మన స్వభావంలో, అస్తిత్వంలో మనమంతా పూర్తి పరబ్రహ్మమే. ఒకే ఒక సముద్రంలోని అలలు మనలను వేరుచేసే పరిమితీకరించే నామరూపాలు. ఈ ప్రపంచనాటకం కొరకు క్రీడలో మాత్రమే నామరూపాలుంటాయి.

పరబ్రహ్మమాత్రమే ఉండి వేరొక ఉపాధి లేనపుడు అహానికి చెందిన 'నాది'

ప్రతిచర్యలమీద మనిషి చర్యలు ఆధారపడి ఉంటాయి. ప్రతి విషయానికి ప్రతి జీవికి సంబంధించిన ధర్మ నియతి తాదాత్మ్యత దృష్ట్యా దైవిక చర్య అప్రయత్నంగా ఉద్భవిస్తుంది. ఈ దైవిక చర్య స్థిర గ్రహణశక్తి. అది అప్రయత్నంగా శ్రమ లేకుండా తటాలున ప్రతిజీవి స్వ ధర్మాన్ని గుర్తించి సంభవిస్తుంది. (నేను ధర్మ అనే పదాన్ని ఉపయోగిస్తాను.ఎందువలననగా యిదొక న్యాయసూత్రము కాదు, ఒక సత్యము, కాదు, ఇది ఇవి రెండూ సమ్మిళితమైనది) జీవి తన గమ్యాన్ని త్వరితగతిని చేరుటకు ధర్మాన్ని ఆచరించుట దగ్గరదారి. ఈ మలుపుతో ఆ జీవికి తన పయనంలో సానుకూల పరిస్థితులు ఒనగూడుతాయి. పర్యవసానంగా ఆ జీవి చేసే కర్మ సర్వదా పరిణామం మీద రూపుదిద్దుకుంటుంది. దీని పలితంగా ఒకే మాదిరిగా ఉన్నట్లు కనిపించే పరిస్థితులలో దివ్యజ్ఞాన కర్మలు ఒకసారి పూర్తిగా భిన్నంగానూ కొన్ని సందర్భాలలో ప్రతికూలంగా సైతం ఉంటాయి. కాని పై విషయాన్ని సాధారణ చైతన్యంగల మనుషులకు ఎలా వివరించాలి? ... ఉదాహరణకు భగవంతుడు ఒకరిని ప్రేమించవచ్చు. వేరొకరిని ప్రేమించకపోవచ్చు. అంతేకదా!

శ్రీమాత: ఒక అనుయాయితో జరిపిన సంభాషణ, జూలై 22, 1964

అనే భ్రమ ఏల కలుగుతుంది? వేరొక ఉపాధి తప్పక ఉంది. కాని అది పరబ్రహ్మ యొక్క అభివ్యక్తిలో మాత్రమే. కాని వాస్తవానికి వేరొక దాని ఉనికి లేదు, అని మేమంటాము. హక్కుగా కాక ఒక నటుడు ఒకే క్షణంలో ఒకే ప్రదేశంలో అనేక పాత్రలను ఒకదాని తరువాత మరొకటిగాక యేక కాలంలో పోషించకలిగినట్లు ఆ పరబ్రహ్మం ఉంటుంది. ఈ ప్రపంచ నాటకరంగంలో ప్రతి ఒక్కపాత్ర అతడే అతనిలో ఏకం అవిభాజ్యం. కాని ప్రతి పాత్ర వేరొక పాత్రకు భిన్నంగా ఉంటుంది. పరబ్రహ్మ దేశ కాలాలలో విస్తరించి ఉన్నాడు. కార్యకారణ సంబంధం అతనిని నియమబద్ధం చేయలేదు. కాని అతనిలో నియమబద్ధత ఉంటుంది. ఎపుడైనా అది మార్చబడవచ్చు. లేదా రద్దు చేయబడవచ్చు. మహాకాలంలో విశ్వంలో కార్యకారణ సంబంధంలో అనేక నామరూపాలలో అతను స్వయంగా తనను తాను బంధించుకుంటాడు. విశ్వఅస్తిత్వంలో అవన్నీ కేవలం అతని ఉపాధులు మాత్రమే. అభివ్యక్తిలో సమస్తం నిజమైనవే కాని అభివ్యక్తికి బయట అవన్నీ అసత్యం.

CWSA 12: 6 — శ్రీఅరవిందులు

మన జీవితంలో దైవాన్ని సాక్షాత్కారింపచేసేది సనాతన ధర్మం.

భవిష్యత్‌లో జరిగే మార్పులలో ఒక క్రొత్త సార్వత్రిక ఉన్నత స్థాయి ప్రమాణాలను స్థాపించుటకు దాని దిశగా హిందూసమాజం ముందుండి, తప్పక ప్రపంచాన్ని నడిపించాలి. ఇది మనకు మాత్రమే చాలా ప్రత్యేకమై వున్న దాని ద్వారా, హిందువులమై వున్న మనం తప్పక ప్రయత్నించాలి, మనకు ఒక ఉన్నతప్రమాణముంది. అది నిశ్చితంగా సార్వత్రికము మనకే ప్రత్యేకమూ అయిన శాశ్వతమతం. అది భారత దేశంలో సదా శాశ్వతంగా అంతర్నిహితంగా వుండి వున్నది. అది ఎప్పటికీ భారతదేశ శాశ్వత పునాది. అది పరిణమిస్తూ, మార్పుచెందుతూ, బహురూపం ధరిస్తూండే హిందూత్వం. ఏదో ఒక మతానికి స్థిరంగా నత్తవలె అంటిబెట్టుకొని ఉండుట ధర్మం అనిపించుకోదు. ధర్మం పాటించకుండా ముందుకు మారడము ధర్మం అనిపించుకోదు. అంతరంగ జీవితంలోను బాహ్యజీవితంలోను అంతకంటె తక్కువ గాకుండా సమాజంలోనూ, తనలోనూ దేవుడిని సాక్షాత్కారింప జేసుకోవడం శాశ్వత మతం. "ఏష ధర్మః సనాతనః" దేవుడు పురాతనం కాదు. నవీనంకాని కాదు, దేవుడు ఒక మానవధర్మ శాస్త్రిం కాదు. విద్యారణ్యుడు కాదు.రఘునందనుడు కాదు. ఐరోపాకి చెందిన ఒక

వ్యక్తి కాదు. అతను మూలంలో ఒక సత్ చిత్ ఆనందంగా ఉన్నాడు. తన అభివ్యక్తిలో సత్యము, ప్రేమ, శక్తిగా దివ్యసత్యం దివ్యశక్తి దివ్యప్రేమగా ఉన్నాడు. సత్యానికి, విషయాల ప్రధానతత్వానికి అనుకూలంగా వుండేదేదైనా, మనుషుల మధ్య ప్రేమను యేది వృద్ధి చేసినా వ్యక్తిని బలంగా శక్తివంతముగా యేది చేసినా అటువంటి ఆ జాతి దాని సంతతి దైవమే. ఇది వైవశ్వత మనుధర్మం. ఇది సనాతన ధర్మం, ఇది హిందూశాస్త్రం. దేవుడు మాత్రమే త్రివిధ సామరస్యత అతడు పక్షపాతిగాదు. మన ప్రేమ మనలను బలహీనులను, గ్రుడ్డివారిని లేక అవివే కులను చేయకూడదు. మన బలం, మనలను మొండివారిగా కోపిష్టిలుగా చేయకూడదు. మన ప్రధాన తత్వాలు మనలను మతదురభిమానులుగా, మానసిక దౌర్భల్యాలుగా చేయకూడదు. మనం ప్రశాంతంగా, సహనంతో నిష్పక్షపాతంగా ఆలోచిద్దాము, మనం మనస్ఫూర్తిగా, గాఢంగా కాని విజ్ఞతతో ప్రేమిద్దాం. మనం బలంగా శక్తితో ఉదాత్త శీలంతో క్రియాశక్తితో పనిచేద్దాం. అయినా మనం పొరపాటు చేస్తాం కాని ఆ దేవుడు చేయడు. మనం నిర్ణయం తీసుకొని కర్మ చేస్తాం, అతను మన కర్మకు తగిన ఫలితాన్ని నిర్ధారిస్తాడు, అతను యేది నిర్ధారించినా అది మంచిదే.

CWSA 12:53-54 శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: త్రివేణి (8008245276)

శ్రీఅరవిందులు, భారతదేశం మరియు సనాతన ధర్మం

నాకు ఆ సమయంలో ఏం జరిగిందో చెప్పమని నన్ను ఎవరూ నిర్బంధించలేదు. కానీ ఒక్క విషయం రోజు తర్వాత రోజు ఆయన నాకు తన వింతలు చూపిస్తూ నేను హిందూధర్మంలోని పరమసత్యాన్ని తెలుసుకొనేలా చేసారు. అంతకు ముందు నాకు చాలా సందేహాలు ఉండేవి, ఎందుచేతనంటే నేను సంపూర్ణంగా వేదేశీ వాతావరణంలో విదేశీ భావాలతో పెరిగాను. హిందూత్వంలోని చాలా విషయాలు కల్పితమైనవి అన్న భావనలతో ఉండటానికి ఇష్టపడేవాడిని; అది ఎక్కువగా కలలు, భ్రాంతులు మాయతో కూడుకున్నదిగా భావించే వాడిని. కాని రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ హిందూధర్మంలోని సత్యాన్ని నా బుద్ధి గ్రహించింది. నా హృదయం గ్రహించింది. నాశరీరం కూడా గ్రహించింది. అవి నాకు సజీవ ఉదాహరణగా మారిపోయాయి. ఏ

భౌతిక విజ్ఞాన శాస్త్రం వివరించవలసిన అవసరంలేకుండా నేను మొట్ట మొదటిసారి వెళ్ళి ఆయనను కలిసినపుడు నాలో ఒక భక్తిలాంటి స్ఫూర్తి కానీ, జ్ఞాని అన్న భావన కానీ లేవు. స్వదేశీ ఉద్యమం మొదలు కావడానికి చాలా కాలము ముందే నేను ఐరోపాలో ఆయన వైపు తిరిగాను. అప్పుడే ప్రజాక్షేత్రం లోకి లాగబడ్డాను. ఆ సమయంలో దేవుడు దగ్గరకు వళ్ళినా దైవం మీద నాలో సజీవనమ్మకం లేదు. నాలో నాస్తికుడుఉండే వాడు. శంకితుడు ఉండేవాడు. దేవుడు లేడని వాదించేవాడు ఉండేవాడు. అసలు దేవుడున్నాడా అని సందేహించేవాడుకూడా ఉండేవాడు. అసలు నాకు నిశ్చయంగా సంపూర్ణంగా దేవుని ఉనికి తెలియదు, నేను అనుభవించలేదుకూడా, నాకు తెలుయకుండానే ఏదో శక్తి నన్ను వేదాలు, భగవద్గీత హిందూధర్మం సత్యం వైపుకి లాగింది. ఈ యోగంలోను, వేదాల మీద ఆధారపఢ్ఢ హిందూమతంలోను ఎక్కడో అతి పెద్ద సత్యం ఉంది. అన్న భావన నాలో కలిగింది. అందుచేత నేను యోగం వైపు దృష్టి మరలించి, ఆచరించడం ద్వారా నా భావనలు సరియైనవా కావా అని తెలుసుకోవడానికి నిశ్చయించుకున్నారు. అదే స్ఫూర్తితో ఆయనకు నా ప్రార్థన “నీవున్నట్లయితే నా హృదయాన్ని పూర్తిగా నీవు గ్రహించి వుంటావు. నేను మోక్షాన్ని కాంక్షించటంలేదని కూడా తెలుసుకొని వుంటావు. ఇతరులు సాధారణంగా కోరుకొనేది ఏదీ కూడా నేను కోరుకోవటం లేదు. నాకోరిక ఒక్కటే నాకు ఈ దేశాన్ని నిలబెట్టగల శక్తిని ప్రసాదించమని, నేను ప్రేమించే ఈ మనుష్యులకోసం నేను జీవించి శ్రమించాలి అని నా జీవితం అందుకు అంకితం అయిపోవాలన్నదే నా ప్రార్థన.” నేను యోగసాధన చేస్తూ చాలాకాలంగా శ్రమించాను. ఎలాగైతేనేం కొంత సాధించగలిగాను. కానీ నేను ఆశించిన విషయంలో మాత్రము నాకు సంతృప్తి కలగలేదు.

CWSA 8: 9-10

భారతదేశ ఉద్ధరణ అంటే సనాతనధర్మ ఉద్ధరణే

“నేను ఈ మతాన్ని ధర్మాన్ని ప్రపంచముందు నిలబెడుతున్నాను. ఋషులు, సన్యాసులు అవతారపురుషుల ద్వారా నేను దానినే పరిపూర్ణం చేసాను. అభివృద్ధిని సాధించాను. ఇప్పుడు అదే దేశాలన్నిటిలోను నా పనిని నిర్వర్తించబోతోంది. నేను

దేశాన్ని నిలబెట్టేది నామాటను చాటడానికి ఇది సనాతన ధర్మం ఆద్యంతరహితమైన మతం.

ఇంతకు పూర్వం మీకు తెలిసి ఉండని దానిని ఇప్పుడు నేను మీకు తెలియపర చాను నీలోని నాస్తికునికి నిత్యశంకితునికి సమాధానం లభించింది. ఎందుకనంటే నీ లోపల బయట నేను చూపించిన విశేషమైన భౌతిక విషయపరమైన ఆ ధారాలు నిన్ను సంతృప్తి పరిచాయి. నువ్వు ముందుకు వెళ్ళి నీ జాతిని ఉద్దేశించి మాట్లాడి నపుడు ఎప్పుడూ సనాతన ధర్మం కోసమే అది ఉద్ధరించబడుతోందని అని చెప్పాలి. ప్రపంచానికి సేవచేయడంకోసం వాళ్లకి నేను పూర్తిస్వాతంత్ర్యం ఇస్తున్నాను. కాబట్టి చెప్పేది ఏమిటంటే భారతదేశ ఉద్ధరణ అంటే, సనాతన ధర్మ ఉద్ధరణ భారతదేశం గొప్పదవ్వాల అంటే అర్థం, సనాతనధర్మంగా గొప్పదవ్వాలి అని అర్థం... భారతదేశం వ్యాప్తి చెంది విస్తారం అవ్వాలి అంటే సనాతన ధర్మం ప్రపంచ మంతా వ్యాపించి విస్తారం అవ్వాలి. భారతదేశం ధర్మంకోసం ధర్మంచేత ఉనికిలో వుంటుంది. మతాన్ని పెద్దగా చూపించడమంటే దేశాన్ని పెద్దది చేసి చూపించటమే. నేను మనుజుల అందరిలోను అంతటా అన్ని వస్తువులలోను వ్యాపించి ఉన్నానని నీకు చూపించాను. నేను యీ ఉద్యమంలోనూ దేశం కోసం పనిచేసేవారి లోనే కాదు, తమ దైన మార్గంలో నిలబడి, ఈ కార్యాన్ని వ్యతిరేకించేవారి లోకూడా పనిచేస్తున్నాను. నేను ప్రతి మనిషిలోను పనిచేస్తున్నాను. ఎవరు ఏ మాలోచించినా ఏం చేసినా నా సంకల్ప సాధనకే తోడ్పడుతుంది. వాళ్ళందరూ నా పనిలోనే ఉన్నారు. వాళ్ళెవరూ నా శత్రువులు విరోధులు కాదు. నా పనిముట్లు. నువ్వు చేసే పనుల ద్వారా ఎటు వెళ్తున్నావో తెలియకుండానే నువ్వు పురోగమిస్తున్నావు. నువ్వు ఒకటి చేద్దామనుకుంటూ ఇంకొకటి చేస్తావు. నువ్వు ఒక ఫలితాన్ని ఆశిస్తావు. కానీ, నీ ప్రయత్నాలు నువ్వు అనుకున్నదానికి భిన్నంగా విరుద్ధంగా జరగడానికి ఉపయోగపడతాయి. బయటకి వచ్చి మనుష్యులలో ప్రవేశించింది ఒక మహాశక్తి. నేను చాలా కాలంనుంచి ఈ మహాఉద్యమానికి సిద్ధం చేస్తున్నాను. ఇప్పుడు సమ యం ఆసన్న మయింది. దానిని సఫలం చేయడానికి నేను నాయకత్వం వహిస్తాను."

CWSA 8: 10-11

భారతదేశం సనాతన ధర్మంతోనే జన్మించింది

నేను ఇంతకు ముందు నాలోని యీ శక్తితో మాట్లాడాను. ఈ ఉద్యమం రాజకీయ ఉద్యమం కాదు. జాతీయతా భావం రాజకీయ ఉద్యమం కాదు, జాతీయతా భావం రాజకీయం కాదు. అది ఒక మతం, ఒక మత విశ్వాసం, ఒక నమ్మకం. నేను ఇవాళ ఈ విషయాన్ని ఇంకో విధంగా చెబుతున్నాను. అది ఏమిటంటే జాతీయతా భావన ఒక మత విశ్వాసం, మతం, నమ్మకం కాదు, అది సనాతన ధర్మం అదే మనకి జాతీయతా భావన.

హిందూ జాతి సనాతనధర్మం తోనే జన్మించింది. సనాతన ధర్మంతోనే ముందుకు పోతోంది, యెదుగుతోంది. ఎప్పుడైతే సనాతన ధర్మం క్షీణిస్తుందో అప్పుడు జాతి కూడా క్షీణిస్తుంది. సనాతన ధర్మం అంతరించిపోతే దానితోపాటే జాతీ అంతరించిపోతుంది. సనాతన ధర్మమే జాతీయత, అదే నేను నీకు అందించే సందేశం.

CWSA 8: 12 *అనువాదం: టి.యస్. రాజకుమారి (9849412227)*

జీవించకపోతే మతం నిష్ప్రయోజనం

మనం మన ముందుంచుకున్న కార్యం యాంత్రికమైనది కాదు. అది నైతికమైనది. ఆధ్యాత్మికమైనది. ఆ కార్యంతో ప్రభుత్వ రూపురేఖలను మార్చాలనే ధ్యేయం మనకు లేదు. జాతిని నిర్మించాలన్నదే మన ధ్యేయం. ఆ కార్యంలో రాజకీయం ఒక భాగం, ఒక భాగం మాత్రమే. తత్త్వశాస్త్రానికి, సాహిత్యానికి విజ్ఞానశాస్త్రానికి మాత్రమే గాకుండా ఇవన్నీ కలిసిన ఒక అంశానికి అంకితం కావాలి. ఆ అంశం మనం నమ్మే ముఖ్యమైన ధర్మం. మనం నమ్మే సార్వజనీనమైన జాతీయమతం. జీవితానికి ఒక బలమైన నియమం. అది ఒక గొప్పమానవ పరిణామ నియమం. దేహాన్ని ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానానుభవంతో తీర్చి దిద్దవలసిన నియమం. ఈ నియమానికి ఒక సంరక్షకురాలిగా, నిదర్శనగా, ఒక మిషనరీగా, భారతదేశం కొనసాగుతూ ఉంటోంది. ఆ నియమమే మన సనాతన ధర్మం. శాశ్వతమైన మతం. అయితే విదేశీ ప్రభావాల ఒత్తిడికిలోనై ఈ మతం వాస్తవిక జీవనంపై పట్టును కోల్పోయిందికాని ధర్మంతీరు తెన్నులపై కాదు. జీవించకపోతే భారతదేశమతం మతమే కాదు. ఈ

ధర్మాన్ని ఈ మతాన్ని యావత్ జీవితానికి వర్తింపజేయాలి. దీని తత్త్వంసమాజంలోకి వ్యక్తిగత శీలంలోకి మన మహా ఆశయాలలోకి ప్రవేశించివాటిని మార్పు చేయాలి. ధర్మం మూలాలను అర్థం చేసుకోవటానికి, ఉన్నత భావాలను అనుభూతమయ్యేట్లు చేయటానికి అది ఆవిర్భవించింది, వ్యక్తమయింది. జీవితంలో కార్యరూపం ధరించింది, కర్మయోగమయింది, అని మనం అర్థం చేసుకొన్నాము. మానవ జీవితాదర్శానికి యోగాచరణ గావించటానికి భారతదేశం నేడు తలెత్తుతోంది. తన స్వాతంత్ర్యాన్ని, ఐకమత్యాన్ని, గొప్పదనాన్ని నిజం చేసుకొనడానికి ఆమె యోగంవల్ల బలాన్ని పొందుతుంది. దానిని పరిరక్షించుకొనడానికి ఆమె యోగంవల్ల బలం నిలుపుకొంటుంది. ఒక ఆధ్యాత్మిక విప్లవాన్ని నేను ముందుగా చూస్తున్నాను, దాన్ని సాధించే మన సాదనాసామగ్రి దాని ఛాయ, ప్రతిబింబం మాత్రమే.

CWSA 8: 24

ఆత్మ మాత్రమే సంరక్షిస్తుంది.

ఐరోపాను అనుసరించినట్లు యంత్రాంగాన్ని మార్చి, మన సమాజాన్ని పునః నిర్మాణం చేయటంపై మనకు నమ్మకం లేదు. వితంతు పునఃర్వివాహాలు. కులానికి ప్రత్యమ్నాయంగా, తరగతి వర్ణాంతర వివాహాలు, సహపంక్తి భోజనాలలు లాంటి సంఘసంస్కర్తల ప్రత్యేక కార్యక్రమాల యోగ్యతా యోగ్యత ఎలాంటి వైనప్పటికీ, అవి స్వయంగా జాతి ఆత్మను రక్షించలేని, సజీవంగా వుంచలేని, దిగజారిపోయి క్షీణించిపోకుండా వుంచలేని యాంత్రికమార్పులు మాత్రమే. ఆధ్యాత్మ మాత్రమే సంరక్షించేది. హృదయంలో ఔన్నత్యం, స్వేచ్ఛను పొందడంచేత మాత్రమే సామాజికంగా రాజకీయంగా గొప్పవారం, స్వేచ్ఛాజీవుల మవుతాం, పాశ్చాత్యులనుండి దిగుమతి చేసుకున్న సంకుచిత మైన అల్పమైన మతభావాలతో పరిమితమైన నూత్న తెగలను పెంచుకోవటంపై మనకు నమ్మకంలేదు. లేక హిందూమత దేహానికి కేవలం నిరంతరం వస్త్రి ధారణకు సంస్థలను ఏర్పాటుచేసి ఆధ్యాత్మిక ఆరోగ్యాన్ని శక్తిని గొప్పతనాన్ని పొందలేము. అనివార్యమైన భావప్రకటనా స్వేచ్ఛ, భౌతికవాద విరామకాలం ద్వారా, అన్యమత అసహనం లేనటువంటి, యేకైకుని యెడల దానికి ఒక అచంచల విశ్వాసం వుంది గనుక, సర్వ మతరూపాలను సమ్మతిస్తూ, పూర్ణ విశ్వాసంతో, తపనతో ఒక నూతన స్వేచ్ఛామయ మతపరమైన ప్రపంచ-జీవనం

వైపు ప్రపంచం సాగిపోతుంది. విజ్ఞానశాస్త్రం విశ్వాసం, ఆస్తికవాదం క్రైస్తవమతం మహమ్మదీయ మతం బౌద్ధ మతాలను ఈ సనాతనమతం స్వీకరించినా యివేవీగాని దానివైపు ప్రపంచాత్మ కదిలిపోతుంది. మన మతం అన్నిటిని సంశయిస్తుంది, అన్నింటిని నమ్ముతుంది. అనేకమైనవాటిపై అది ప్రయోగాలు చేసింది, ప్రశ్నించింది గనుక అది సంశయిస్తుంది. దానికి లోతైన అనుభవం ఉంది, వైవిధ్యభరితమైన సానుకూల ఆధ్యాత్మికజ్ఞానం వుంది గనుక అది అన్నింటినీ నమ్ముతుంది. హిందూత్వం ఒక సిద్ధాంతంకాదు. సిద్దాంతాల సమ్మేళనం కాదు. ఇది భూతకాల తత్త్వాన్ని భవిష్యత్ సామాజిక పరిణామాన్ని కలిగివుంది. ఇది దేనిని తిరస్కరించదు. పరీక్షించమని అంటుంది, అనుభవించమని అంటుంది. అంతరాత్మ ఉపయోగాలవైపు దానిని మరల్చుతాం. ఈ హిందూతత్వంలో భవిష్యత్ ప్రపంచమతానికి ఆధారం దొరుకుతుంది. ఈ సనాతనధర్మంలో ఎన్నో పవిత్ర గ్రంథాలున్నాయి. వేదం, వేదాంతం, గీత, ఉపనిషత్ , దర్శనాలు, పురాణాలు, తంత్రగ్రంథాలున్నాయి. ఇది బైబిల్నుగాని, ఖురాన్‌ను గాని తిరస్కరించదు. అయితే దీని వాస్తవికమైన అధికారికమైన గ్రంథం శాశ్వతుని నివాసమైన మన హృదయం. మన అంతర ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలలో ప్రపంచ పవిత్ర గ్రంథాల మూలాలు దృష్టాంతాలను జ్ఞాన ప్రేమ, శీల, ధర్మ కర్మ యోగ ఆధారస్ఫూర్తిని కనుగొంటాం.

CWSA 8: 12 *అనువాదం: శ్రీ ఆకుల కృష్ణ (9889251895)*

మనముందున్న కర్తవ్యము, లక్ష్యము

మానవజాతి హితంకోసం భారతదేశ నిర్మాణానికి సహకరించడమే మన ధ్యేయమై వుండాలి. ఇదే మన జాతీయవాద భావన. దీనినే బహిరంగంగా ప్రకటించాలి. అనుసరించాలి. "సమయం వచ్చింది. మీరిప్పుడు గొప్ప పూనికతో ముందడుగు వేసి, ఈ భౌతిక అస్తిత్వం నుండీ మానవజాతి కదిలే ఇంకా ఉన్నతమైన, గంభీరమైన, విశాలమైన జీవితానికి ఉద్గమించాలి. మానవజాతిని యిబ్బంది పెట్టిన సమస్యలు మనలోపటి సామ్రాజ్యాన్ని జయించుకున్నప్పుడే పరిష్కరించబడతాయి. ప్రకృతి శక్తుల్ని విలాస, సౌకర్యాల సేవలో కట్టి పడేయడం వలనకాక, భౌద్ధిక, ఆత్మిక శక్తులపై అదుపు సాధించడంద్వారా అటు అంతర్గతంగానూ ఇటు బాహ్యంగానూ మనిషి స్వేచ్ఛను విజయోపేతంగా నిరూపించడం ద్వారా అంతరంగంలో నుండీ బాహ్య

ప్రకృతిని గెలవడం ద్వారా మాత్రమే సమస్యలు పరిష్కారమౌతాయి. ఈ పనికోసం ఆసియా పునర్జాగృతి అవసరం. కాబట్టే ఆసియా పైకి లేస్తున్నది. ఈ పనికోసమే భారతదేశానికి ఘనతా స్వాతంత్ర్యాలు అత్యావశ్యకాలు. అందుచేత ఆమె పొంది తీరవలసిన స్వాతంత్ర్య, ప్రాశస్త్యాలను పొందజూస్తుంది. ఇది యావత్తు మానవజాతి ప్రయోజనం కోసం, ఇంగ్లాండుతో సహా, తన అధికారాన్ని పూర్తిగా నెలకొల్పుకోవాలి." ఇదే ఆమె తన హక్కుగా ప్రకటిస్తోంది.

ఐరోపా అధీనంలో కాక మనం మనంగా జీవించాలన్నది దేవుని సంకల్పం. మన స్వజనుల పాలనకాక వేరేవాని శాసనాన్ని అనుసరించటం ద్వారా కోల్పోయిన జీవనాన్ని సంపాదించుకోవడానికి కాంక్షించాం. వెనుకకు మరలి మన ఊర్జవాన్ని, జీవన మూలాన్ని మనలోనే మనం వెతుక్కోవాలి. మన భవిష్య ప్రయోజనాలకోసం మన గతాన్ని తెల్సుకోవాలి. దానిని తిరిగి కైవసం చేసుకోవాలి. మనం చేయవలసింది మనల్ని మనం ముందు తెలుసుకోవడం. ఆ పై భారతీయ శాశ్వత జీవనానికి, స్వభావ ధర్మానికి అనుగుణంగా ప్రతి దానిని మలచడం. కాబట్టి అది మన మత హృదయాన్ని మన సమాజాన్ని, మన తత్వ చింతనను, రాజనీతిని, సాహిత్యాన్ని, కళను, న్యాయశాస్త్రాన్ని, విజ్ఞానాన్ని, చింతనను ఇలా ఇంతకు ముందున్న ఇప్పుడు కొనసాగుతున్న ప్రతి అంశాన్ని అధ్యయనం చేయడమే కర్మయోగి లక్ష్యమౌతుంది. ఈ విధంగా మనకి, మన దేశానికి ఇది మన ధర్మం అని చెప్పుకోగలం. మన భారతీయ తాత్విక దృక్కోణం నుండి ఐరోపా నాగరికత మొత్తాన్ని సమీక్షించగలం. పాశ్చాత్య ఆధిపత్య ముద్రను త్రోసి పుచ్చడం నేర్చుకోగలం. పశ్చిమంనుండి మన మేమి గ్రహించాలో దానిని భారతీయులుగా స్వీకరిద్దాం. ధర్మాన్ని ఒక్కసారి కనుగొంటే దానిని ఇహ పూర్తి స్థాయిలో బహిరంగ పర్చడమే కాదు, మన వ్యక్తిగత కార్యకలాపాలల్లో, మన సామాజిక జీవనంలో, మన రాజకీయ ప్రయాసలన్నింటిలో దానిని నెలకొల్పి జీవించటానికి గట్టిగా ప్రయత్నిస్తాం.

CWSA 8: 26-27

భారతదేశ త్రివిధ సందేశం

మేమిక్కడ చాలా క్లుప్తంగా నైతిక, అంతరాత్మిక, ఆధ్యాత్మికమైన మూడు విధాలుగా వున్న భారతదేశాన్ని అందిస్తున్నాము. ఈ అంతరాత్మిక ప్రపంచానికి

అతనికి బాహ్యంగా వున్న భౌతికానికి ఆధారం, మూలవనరులకు తాళం చెవి మనిషి ఆంతరంలోనే వున్నదని నమ్ముతుంది. దీనినే నేడు ఐరోపా అస్పష్టమైన కాంతిలో అన్వేషించడం మొదలు పెట్టింది. ఆమె ద్వారాల కవతలి ప్రపంచ క్షణిక దర్శనాలను చిక్కించుకొంది. ఆమె చేతులు తాళచెవికోసం తడుములాడు తున్నాయి. ఇంకా ఆమెకు ఆ బీగం దొరకలేదు. అమృతత్వం అన్నది నిరూపితమై, స్వీకరించబడినప్పుడు భగవంతుని విశ్వసించడం సులభమౌతుంది. ఆధ్యాత్మిక సందేశమేమిటంటే విశ్వాత్మ, అన్నది ఒక్కటే. మనఅంతరాత్మలన్నీ సహోదరులు మాత్రమే కాదు, ఒక మూల పదార్థం ఒకే ప్రకృతినుండీ రావడమే కాదు ఏకత్వంలోనే జీవిస్తూ, అత్యంత మౌలికమైన ప్రధానమైన ఏకత్వం వైపే సాగిపోతున్నాయి. ఈ ప్రకారంలో ప్రేమయే సర్వోచ్ఛ ధర్మం, దాని వైపే ఈ పరిణామం సాగి తీరాలి అంటుంది. ఆనందం, సంతోషం లీలకు లక్ష్యం. ప్రేమ సాఫల్యతే ఆనందానికి పతాకస్థాయి. కాబట్టి స్వార్థ రాహిత్యమే ప్రాథమిక ధర్మం. యజ్ఞం అన్నదే ధర్మం. దాని ద్వారానే సర్వానికీ పితరుడు ప్రారంభంలోనే లోకాన్ని సూత్రబద్ధీకరించాడు. అన్ని నీతిసూత్రాలు, ప్రవర్తన, జీవితం సర్వం ఐచ్ఛికంగానో, లేదా అచేతనంగానే ఒక యజ్ఞమే అనిగీత చెబుతుంది. నైతిక జ్ఞాన ఆరంభం దీనిని పరిగ్రహించడంతోనే మొదలవుతుంది. తన వ్యక్తిగత కోరికలను సచేతనంగా త్యాగం చేసేలా చేస్తుంది. ఇది ఒక నిమ్నమైన పాక్షిక నాగరిక నైతికత. ఇది స్వార్థాన్ని నైతికతకు పునాదిగా చేసుకొని పొందే నిమిత్తమే వదిలిపెడుతుంది. ఒక మనిషి తన స్వల్ప పరిమిత ఆత్మను కోల్పోయి, ఇతరుల్లో మానవజాతిలో, దేశంలో, దేవునిలో బృహదాత్మను కనుగొనడం. ఇదే వేదాంతసూత్రం. ఇదే భారతీయ సందేశం. ఈ సందేశాన్ని అందించడంలోనే ఈమె తృప్తి చెందకూడదు. ఈమె మేల్కొని, పైకిలేచి ఈ ప్రపంచంముందు ఆ సందేశంతో జీవించాలి. తద్వారా దేశానికి మానవులకూ నిరూపితమైన, సుసాధ్యమైన ప్రవర్తనా ధర్మంగా దానిని చేయగలదు.

CWSA 8: 55

ఆర్యచింతనను, ఆర్య శీలాన్ని తిరిగి ఆర్జించండి

మేము ప్రతివ్యక్తికీ ముఖ్యంగా ఎవరైతే నేడు భారతదేశకార్యానికి, ప్రపంచ కార్యానికి దేవుని కార్యానికై సంసిద్దమౌతున్నారో ఆ యువకులందరికీ... "మీ

మనస్సులను ఐరోపా భావనలకు లోబడజేసి లేక జీవితాన్ని కేవలం భౌతిక దృక్కోణం నుండీ చూచినట్లైతే మన ఆదర్శాలను అభిమానించలేరు. పైగా అంతకంటే యింకా తక్కువగా వీటిని నెరవేర్చగలరు. భౌతికంగా చూస్తే, మీరేమి కారు. ఆత్మపరంగా మీరే సర్వం. భారతీయుడు మాత్రమే ప్రతిదానిని విశ్వసించ గలడు. ప్రతిదానికి సాహసించగలడు. ప్రతిదానిని త్యాగం చేయగలడు. కాబట్టి మొదట మీరు భారతీయు లవ్వండి. మీ పూర్వీకుల వారసత్వాన్ని తిరిగి సంపాదించండి. ఆర్యభావాన్ని తిరిగి పొందండి. ఆర్యక్రమశిక్షణను తిరిగి అలవర్చుకోండి. ఆర్యశీలాన్ని తిరిగి పెంపొందించుకోండి. ఆర్యజీవనాన్ని తిరిగి జీవించండి. వేదాంతాన్ని, గీతను, యోగాన్ని, తిరిగి చేబూనండి. వాటిని బుద్ధితో, యేదోభావావేశంతో మాత్రమే స్వీకరించక జీవితంతో మేళవించుకోండి. వాటిని మీలో జీవింపచేస్తే, గొప్పవారుగా శక్తివంతులుగా నిర్భయులుగా వీర్యవంతులుగా అజేయులుగా తయారవుతారు. ఇటు జీవితం కానీ, అటు మృత్యువుకానీ మీ పట్ల భయాలు కానేరవు. కష్టం, అసాధ్యమన్నది మీ పరిభాషనుండి అదృశ్యమైపోతాయి. మీ ఆత్మలో వున్న బలం శాశ్వతమైది. మీ బయట సామ్రాజ్యాన్ని గెలుచుకొనేముందు మీ లోపలి స్వరాజ్యాన్ని, మీదైన ఆత్మరాజ్యాన్ని తిరిగి కైవశం చేసుకోండి. అక్కడ 'మాత' వశిస్తోంది. ఆరాధనకై వేచి చూస్తోంది. తద్వారా ఆమె మీకు శక్తినివ్వగలదు. ఆమెను విశ్వసించండి ఆమెను సేవించండి. మీ సంకల్పాలను ఆమెకు వదిలివేయండి. మీ అహంకారాన్ని, దేశ బృహత్ అహంకారంలో లయం చేయండి. మీవైయక్తికమైన స్వార్థాన్ని మానవజాతి సేవలో విని యోగించండి. మీలోని శక్తికి మూలాధారాన్ని తిరిగి చేజిక్కించుకోండి. సాంఘిక పటుత్వం సర్వశ్రేష్టమైన మేధస్సు, రాజకీయ స్వేచ్ఛ, మానవ చింతనపై అదుపు, ప్రపంచంపై ఆధిపత్యం ఇలా తక్కినదంతా మీకు ప్రాప్తిస్తుంది".... అని చెబుతాం.

CWSA 8: 28 — శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: సి.హెచ్. హర్షవర్ధన్ (9441519210)